

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercFeny.hu

VIII. évfolyam, 8. szám, 2014. augusztus

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

18

E havi számunk alkotói:
Craz, Mab Tee, Kozma Norbert, edwardhooper,
Lexi, Ebenezer, Xenothep, Kétvirág, aniko22
macika, bel corma, Kristálysólyom, angyalka146,
Andy Baron, HomoErgaster, Maggoth

Tartalom

SZERKESZTŐI KÖSZÖNTŐ

éppenpontazmegmindenféle 2.

BREKING NYÚSZ

Megjelent az Új Galaxis 21-es száma... 3.

A Holló hatalmában 3.

Fokos megjelenés 3.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Zombigaszontrómia,
avagy csirkepörkölt ebédre /Craz és Mab Tee/..... 4.

NOVELLÁK

A varázsnnyúl (mese) /Kozma Norbert/ 6.

Egyedül /Ebenezer/ 7.

Vadászat /Kétvirág/..... 9.

A halálon túl is... /bel corma/..... 10.

Idealizin /Xenothep/..... 11.

VERSEK

Végtelenben /edwardhooper/ 6.

Őszapó /Lexi/ 6.

A fény hazug - Esőben /Xenothep/ 8.

Üveggyöngy /aniko22/ 9.

Homokszemek /macika/ 9.

Valami úr /Craz/ 10.

Nyári napforduló /Kristálysólyom/ 10.

Őszelő nyárutó /angyalka146/ 12.

Hamis lélek /edwardhooper/ 12.

TÖRTÉNELEM

Az Apokalipszis hónapja:
augusztus /HomoErgaster/..... 13.

KÖNYVAJÁNLÓ

Gion Nándor:
Latroknak is játszott /Maggoth/..... 20.

A hónap képe:

Béka? Ember? Békaember? Emberbéka!

Szerkesztői köszöntő

Mint az talán feltűnt a borítón, jelen számunk bizony kiérdemelte a 18-as karikát, mivel fő témánk – így augusztus lévén – az apokalipszis, és annak különböző formái. Bár maga a téma alapjában véve még nem kíván korhatárt, azonban a HomoErgaster - Az apokalipszis hónapja: augusztus című írásában felhasznált egyes képek miatt mégis úgy döntöttünk, legalább figyelmeztetjük az olvasókat. Vagyis a 18 év alattiak csak saját felelősségre, illetve szülői engedéllyel, vagy felügyelettel nézegessék azokat. Mi szoltunk! :)

Meg egyébként a fenti béka sem egészen béka, és talán annak nézegetése is súrolja a korhatárt. ;)

Mire egyébként lapunk megjelenik (szeptember eleje, mert persze mindenféle okok miatt megint csúsztunk pár napot) már megkezdődik az iskola, de reméljük, a bennünket olvasó diákság ebben a számban sem talál ilyesmire utaló írást. :)

Találhat viszont néhány érdekes és jól megírt novellát, verset, meg némi könyvajánlót, amelyekkel reményeink szerint kapcsolódhat.

Ezúton szeretnénk még jelezni, hogy még közel két hónapig aktuális jelenlegi pályázatunk (szám szerint a kilencedik) amelynek témája az I. világháború. Kaptunk már ugyan néhány pályaművet, de mivel tudjuk, hogy ez nem egy egyszerű téma, ezért felkészültünk az utolsó előtti pillanatokban leadott alkotások dömpingjére.

Ha minden igaz, akkor a pályázat lezárásáig megjelenik a *Zombi Apokalipszis - A simagöröngyösi rémület folytatódik* című kötetünk, amely a második a sorban a Magyarországot sújtó katasztrófa történetéről. Már csak néhány apróság van hátra... Ebből a kötetből olvashattok most kedvcsinálóképpen egy novellát a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház (és persze a Lidércfény) ajánlásával.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VIII. évfolyam. 8. szám, 2014. augusztus**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Borító: Terminator 3. – Az ítélet napja (filmrészlet)

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Sentes, Petőfi u. 1.

Breking Nyúsz, avagy hírek innen-onnan

Megjelent az Új Galaxis 21-es száma...

...amelyben a Preyer Hugo emlékére 2013. novellapályázat beküldött pályaműveiből válogatunk. Olvashatóak benne a pályázat helyezettei, dicséretben részesített alkotásai és további kilenc ígéretes novella.

A Holló hatalmában

Elkészülni...

Visszaszámlálás...

Óra indul!

Hamarosan érkezik Patrick J. Morrison Nostradamus Leveli című sorozatának nyitó kötete.

2025-ben egy rejtélyes vihar hatására örökre megváltozik a világ. Néhány kormányfelügyelet alatt álló, különleges zónát kivéve az egész Földről eltűnik az elektromosság, az utakon gőzhajtású automobílok és lovak vontatta omnibuszok közlekednek, a házakat ódivatú mechanikus csapdák védik, és gázlámpák sárgás fénye töri meg az éjszaka sötétjét...

A kilenc éves, különleges képességekkel megáldott Noszter Ádám szüleit elragadja egy megmagyarázhatatlan fényjelenség, és a fiút csupán egyetlen cél vezérli: megtalálni őket mindenáron. Ám sorsa látszólag másra szánja őt, így két évvel szerettei elvesztése után tagja lesz egy tíz-tizenkét éves gyerekekből álló csapatnak, melynek tagjai az időben utazva egy középkori látnok, Nostradamus útmutatásait követik, és az emberiség jövőjének megvédéséért harcolnak egy nagyhatalmú titkos társaság ellen.

Első küldetesként Ádám vállalja, hogy visszamegy 1844-be, és segít megóvni a híres író-költő, Edgar Allan Poe ellopott levelét a Holló Szövetségtől. Hamarosan azonban kiderül, ellenségei már tudnak érkezéséről, és csapdák egész sorát állítva próbálják megakadályozni, hogy az ifjú Kézbesítő sikerrel járjon.

A Nostradamus Leveli sorozat nyitó darabja hajmeresztő kalandokon és váratlan fordulatokon keresztül repíti olvasóit a végkifejlet felé, számtalan sejtelmes titokról lebbentve fel a fátylat, miközben a színpalak mögött természetfeletti erők ádáz küzdelme dönti el a világ sorsát.

Képzeld azt, hogy tizenegy éves időutazó vagy, és rajtad múlik az emberiség jövője!

Ha nem adod fel, győzhetsz, ám ha veszítesz, örökre a Holló hatalmába kerülsz!

Fokos megjelenés

A Fawcett Production tájékoztatása szerint Fonyódi Tibor továbbra is csúszásban van a Torda-trilógia zárókötete, a Fokos leadásával; a szerzőt különféle nagyjátékfilmes és televíziós munkái hátráltatják az írásban. Mindazonáltal megállapodás született a szerző és a Gold Book között, hogy a sokak által várt regénynek 2015 tavaszán mindenképpen meg kell jelennie! A Fokossal egy időben a könyvesboltokba kerül az Isten ostorai harmadik magyar kiadása is. a Torda-trilógia háttérvilágát képező horka-sorozat további köteteinek megjelenésére (A horka, Föregteg) 2016 előtt nem számíthatunk.

A Fokos a szerző utolsó olyan történelmi regénye, ami az ősmagyarországi társadalmi és kulturális környezetében játszódik! Fonyódi Tibor 2015 tavaszán még közösen jegyez egy kötetet Cselenyák Imrével (Az utolsó jezsuita), melynek megjelenése után a történelmi regények írásától is elbúcsúzik bizonytalan időre.

A regényről: a Fokos története 946-955 között játszódik a nyugati magyar hadjáratok utolsó szakaszában és az augsburgi (Lech-mezei) csatával zárul. A Fokos az ősmagyar hadi taktika és stratégia regénye, melyben a Bulcsú horka vezette hadjáratok tényszerű leírása mellett hangsúlyos szerepet kap a Barantának (Böllönnek) hívt „magyar harcművészet” legelső irodalmi ábrázolása. A regény címe nem a jellegzetes turáni fegyverre, hanem arra a titokzatos, először a Vérszerződés titkos záradékában említett szervezetre utal, ami a Nagy Károly által elrabolt avar kincsek nyomait kutatja Európában.

(Forrás: www.fonyoditibor.hu)

Zombigasztronómia, avagy csirkepörkölt ebédre

Dezső sajnálattal állapította meg, hogy a környék macska-populációja az utóbbi időben erősen csökkenő tendenciát mutat. Nem tudta, mi oka lehet a jelenségnek, hisz ő személy szerint mindezidáig csak nyolcat evett meg.

A spájz nullához közelítő élelmiszerállománya cselekvésre készítette. A konyhaablakban ácsorogva pedig a szomszéd Babi néni szárnyasai kecsegtettek pozitív kilátással.

Jó lett volna, ha előző életében elsajátít valamilyen egyszerűbb harcművészetet, amit most bevethetne a tyúkok ellen, de így visszagondolva felködlött előtte, hogy maximum a szájkaratéig jutott. Azt alkalmazni a szárnyasok ellen meg botorság lett volna, pláne egyre fogyatkozó szókinccsel, leginkább a hörré és színominái felé szűkülve.

Pár percig szemeztet a hűtőajtóval, majd kinyitotta. A felső polcon egy tetszetős állagú sajtra lelt, aminek kellemes illata pillanatok alatt átvette az uralmat a konyha légterében – koordinátatlan mozgásra kényszerítve egy betévedt darazsat.

Dezső élvezettel elnyammogta az aromás finom falatot, de csak még jobban megéhezett. Az alsó polcon pár üveg Stella Artoist talált és egy nagy adag tejszínhabot. Ez a másnak talán szokatlan párosítás kellemes emlékeket ébresztett benne. Bólogatva emlékezett a polcon gubbasztó élelmiszerek egy nem olyan régi, ám annál leleményesebb felhasználására.

Álmodozva elővett egy sört, felbontotta, majd rutinosan beállította a megfelelő dőlésszöveget, hogy a habzó hűvös nedű kellő intenzitással találjon utat a nyelöcsövében. Így, hogy már közben nem kellett levegőt vennie, az üveg is gyorsabban kiürült.

Viszont nem sokára csalódottan állapította meg, már ez az érzés se a régi. A sör nemes egyszerűséggel átszivárgott rajta, és a talpa alatt gyűlt terjedő pocsolójává.

Szomorúan gondolt vissza arra az időre, amikor még – világ- és számos sörfesztivált látott veséje jóvoltából – akár húsz percig is vissza tudta tartani a bizonyos folyamatot. Úgy ám, egy dingókutya vesénél csak egy halott dingókutya veséje ér kevesebbet.

Korgó gyomra és az a követelődző érzés gyorsan visszarángatta álmodozásából a jelenbe. Így hát elhatározta, hogy belevág a csirkevadászatba

Babi néni, a szomszédasszony, igazi tenyeres-talpas sváb menyecske volt. Messziről fel lehetett ismerni, folyton népviseletben járt. Fejkendőjét szorosan hátrakötötte úgy, ahogy az eladósorban lévő lányoknál szokás. Mert Babi néni sosem ment férjhez. Ha kicsit felöntött a garatra, rögtön az ő Szepejéről kezdett mesélni.

- Az én Szepeikém egy jóvágású, helyes férfiember vót. Olyan hipp. Hosszú barna haját irigyelték a lányok, meg ugye, mást is szerettek vóna tőle, de az én kincsem csak engem szeretett. Keményen megfogta a munka végét. Én is. Sokszor dicsért, hogy ügyes kezem van, meg a lelke... mit a lelke, a májám is oly hófehér, mint a patyolat. Mert az én Szepeikém egy igazi úriember vót. Tudtam én ám, mivel lehet neki jót tenni. Reggel pár kupicányi szilvapályinka, délben sör, meg az én csirkepaprikásom, este egy-két pohárka Göröngyösi Olaszrizling. Há' eccer fölállt az én Szepeikém Medárd napján, és aszongya, neki mostan el kell mennie, mert mán nem bírja, bévonul a Néphadseregbe. Még a haza sorsát is a szíven viselte, olyan jólelkű vót az én kincsem. Elkezdünk én is, meg az ég is ríni. Negyven napig csak ríttunk. Azóta várom az én Szepeikémet, mikor gyün haza. Be szép is lenne...

Babi néni ritka fősvény ember hírében állt. Ingyen nem adott semmit, csak akkor enyhült meg egy kicsit, ha ivott, ekkor vérmes nőszeméllyé változott.

- Dezsőkém, ha te mostan jó leszel hozzám, adok néked egy kis dödöllét.

Dezső rendszerint ilyenkor fogta menekülőre a dolgot.

A parasztház mögött lévő bekerített baromfiudvarban állt a körtefa. A finom, mézédés, nagy gyümölcsök láttán a gyerekeknek összefutott a nyál a szájukban, de a fáról még csak lopni sem lehetett, a baromfiudvarnak ugyanis – Babi nénin kívül – más őrzője is akadt.

A kakas ritka kellemetlen jószág volt. Vehemensen védte a területet. Aki mégis bemezéskedett, azt kegyetlenül összezsipdeste, ehhez pedig külön taktikát alkalmazott. Sunyin megbújt a kert valamelyik sarkában, megvárta, míg az áldozat bejön, hátat fordít neki, abban a pillanatban felfutott a hátán, és ott csípte, ahol érte.

- Te, Disznyó, mindenkit meghágoz, he? – rikácsolt sokszor Babi néni.

Dezső, némi hörr kíséretében óvatosan belesett az udvarba, de a vörös tarajost sehol sem látta.

Ellenben úgy egy tucat szárnyas kapirgált a gyéren nőtt poros fűben. Dezső megpróbált minél csendesebben lopakodni, észrevétlenül, minél közelebb kerülni a tyúkokhoz. A lágyan lengedező szellő szerencsére szemből fújt, ez is jól jött, bár a csirkevadásznak halványlila gőze sem volt, ez mennyiben könnyíti meg a zsákmány becserkészését.

A zombilét egyik hátulütője a mozgáskultúra erős hanyatlása lett. Dezső mozdulatai pár nap alatt lelassultak. Azelőtt sem volt egy villámlábú parkettáncos, és a legyeket se kapdosta röptében. Sőt mi több, még a kengyelfutó gyalogkakukkal szemben is a prérifarkassal szimpatizált.

Most is jól jött volna valamilyen furfangos csapda, egy vállról indítható rakéta meghajtású föld-föld tyúkkalitka, egy mobil domboldalról legurítható ragasztóval bekent hatalmas sziklagolyó, egy jó manőverező képességű lökhajtásos görkorcsolya, vagy egy téglafalra festett hívogató tyúkol, aminek a csirkék nekiszaladnának hazafelé menet.

Viszont Dezső a felsoroltak közül egyikkel sem rendelkezett.

Csak egy méretes lepkehálóval, amit a sufniban talált, és most előhúzott a háta mögül. Vészjósló harci kacajjal támadásba lendült.

Erre a hangra figyelt fel az addig árnyékban bóbiskoló kakas.

Fejét kissé félreacsapta, aljas módon megvárta, míg a hörgő Dezső hátat fordít. És uccu neki! Felszaladt áldozata hátán. Jókorát csípett, ám egy valamire a tarajos nem számított: Dezső fülének darabja a csőrében maradt. Kis ideig libegtette, mint ahogy a gilisztát szokás, aztán rossz íze miatt a földre dobta. Újból támadásba lendült.

Ezt már Dezső se nézte tétlenül, így a döbrent tyúkok nem mindennapi performansz szemtanúi lehettek.

Egyfelől a szemétdomb ura próbált csípőtávolságon belülré kerülni. Másfelől a szemétdomb illatú figura próbálta távol tartani a tollas veszedelmet. Harmadfelől ismét a kakas próbálkozott, mivel gyorsabb volt ellenfelénél.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Így folytatódott e látványosan kivitelezett, körökre osztott stratégiai játék, egészen addig, míg a kukori bajba, és egyúttal hálóba került.

Történt ugyanis, hogy a nemes egyszerűséggel Disznyónak nevezett szárnyas taktikát váltott, és ezúttal előlről támadt. Hatalmasat csípett Dezső lába közé. Dezső felhorkant, elkapta a tarajos fejét, s erőből megpróbálta letépni. Ám Disznyót elkapta a pitbull ösztön, s továbbra is a sliccén lógott. Dezső bőszen hűmögött, terpeszállásba állt, darabos lambada mozgással lengette a kakast, hátha leesik, aztán hirtelen meggondolta magát. Aznap épp eleget vesztett, férfiasságát nem akarta. Egy csavarintással eltörte a tarajos nyakát. Rátört a győzelmi mámor, melytől a baromfiudvar többi lakója a kert sarkában összeverődve rémülten pislogott.

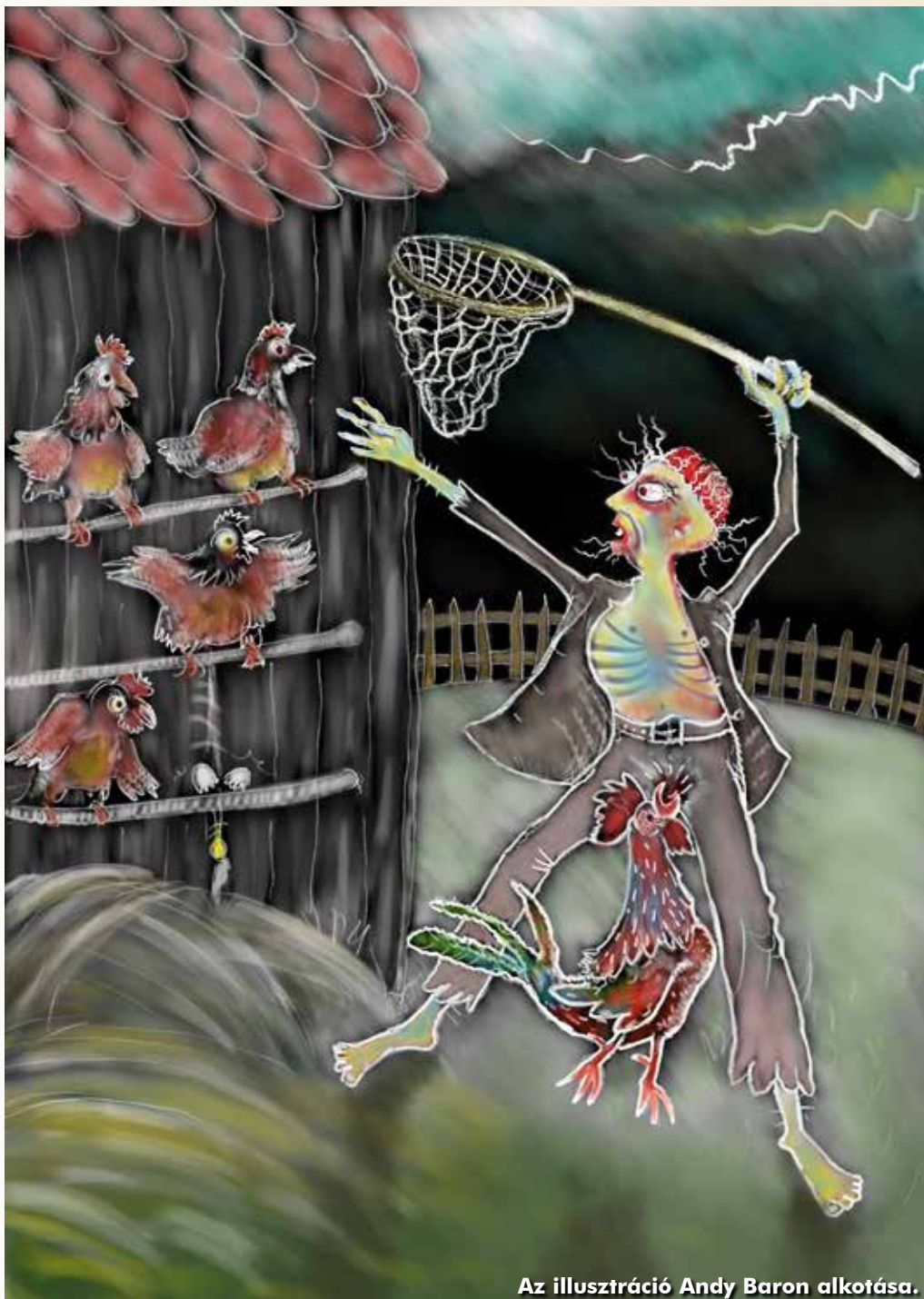
Innen már nem volt megállás, Dezső a célegyenesbe fordult, és határozott, bár lomha mozdulatokkal behálózta a tyúkokat.

Amikor már több ebédnekvaló nem fért a lepkehálóba, elégedetten hazabattyogott.

Otthon egyenként elspájzolta a szárnyasokat, majd kiválasztotta a legszemrevalóbbat. Díszmenetben vitte a vágódeszkáig, ahol rövid töprengés után konyhakésznek nyilvánította.

- Csirke. Jó csirke! - motyogta Dezső, orrát a mikrohullámú sütő üvegére nyomva, és várakozva figyelte, ahogy az ebédje odabent pörkölődik.

Craz és Mab Tee

Az illusztráció Andy Baron alkotása.

Kozma Norbert

A varázсныúl (mese)

Petike mindig is bűvész akart lenni. Ez volt a gyerekkori álma, és egészen a mai napig kitartott mellette. Kérésére egyszer édesanyja elvitte Gyulához, akiről azt beszélték, hogy mindenféle állatot lehet tőle venni. Ahogy végigszaladt Petike a soron, ahol a nyulak voltak elhelyezve, hirtelen megakadtak szemei az egyikén. Szokatlan csillogást vélt felfedezni az állat tekintetében, szinte megbabonázta őt. Rohant is az eladóhoz, hogy tudassa vele, megtalálta a megfelelőt, de mire visszaértek, a nyúl szórén-szálán eltűnt, elkésérítve ezzel a fiút.

Végül egy másik nyuszival sétáltak ki a kereskedésből, amit vigasztalásul vett Petikének az anyukája. Bármennyire is próbálta, a fiúnak nem sikerült az elhozott állattal semmilyen trükköt elsajátítania. Meg volt győződve róla, hogy azzal a másikkal jobban menne a dolog, viszont muszáj volt abból főznie, amije volt, így tovább gyakorolt, hol egyedül, hol pedig különböző kellékek segítségével. Sajnos kiderült, hogy tehetsége az a legkevésbé sincs a mesterséghez, de nagyon kitartónak bizonyult. Sokat próbálkozott, nem egyszer elhívta az osztálytársait is a házukhoz, hogy bemutatót tartson nekik.

Az egyik ilyen napon például azt találta ki, hogy a malacot átváltoztatja fácáná. Izgatottan nézte a gyereksereg, ahogy Petike egy nagy ponyvával lefedi a disznóolat, majd hátrébb lép. Elmormolta az általa szerkesztett varázsigét, majd egy tapssal lezárta azt. Nyelt egy nagyot, és közelebb lépett az ólhoz. A ponyva alól rőfögést hallott kiszűrődni, ami nagyon elbizonytalanította, de mivel mindenki árgus szemekkel figyelte, nem tehetett mást, lerántotta a ponyvát. A gyerekek hatalmas nevetésben törtek ki, amint megpillantották a disznót, aki még mindig ugyanolyan józúen falta a moslékot, mint azelőtt.

A fiút elszomorította a sikertelenség, de a kedvét nem szegte. Majd kiugrott a bőréből, amikor megtudta, hogy a hétvégén az új Houdininek kikiáltott fiatal bűvész fog fellépni az iskolában. Már jó előre elfoglalta helyét az első sorban, még mielőtt elkezdődött volna a rendezvény. A férfi főleg kártyatrükkökkel, és különböző olcsó mutatványokkal töltötte ki a műsoridőt, majd a végén beharangozta a nagy szenzációt, az est fénypontját. Elővett egy kalitkát, benne egy fehér galambbal. Többeknek is megengedte, hogy leellenőrizzék, az ajtaja rendszeren be van-e zárva. Lefedte egy fekete kendővel, és többször körbesétálta, miközben motyogott valamit.

Amikor levette a ruhadarabot, a kalitkában már két madár volt. Mindenki elképedt a mutatványtól, és tapsviharral jutalmazták a fiatalembert, Petikét viszont elgondolkodtatták a látottak. Úgy érezte, hogy a férfi tulajdonképpen egész este nem csinált semmit, de a végén előhozakodott egy nagy számmal, ami minden fanyalgót elhallgattatott.

- Ez az! Nekem is ez kell! - kiáltott fel, majd elviharzott.

Rájött, hogy nem kell mindenféle bonyolult mutatványt megtanulnia, és tökéletesítenie ahhoz, hogy sikeres legyen, hanem elég egyetlen egy olyat elsajátítania, amitől tátva marad az emberek szája. Aznap egész éjjel nem tudott aludni, mert a holnapi nappal kapcsolatos tervei jártak a fejében. Korán reggel elindult otthonról, hogy nyitásra odaérjen Gyulához, és megkeresse azt a nyulat, ami olyan mély benyomást tett rá. Rövid kutatás után megtalálta az állatot, ami ugyanúgy bámult a fiúra, mint korábban. Odakiáltott az eladónak, hogy lépjen közelebb. Megrökönyödésére, a nyúl ismét köddé vált, ám ezúttal a fiú szeme láttára tette azt. Jobban szemügyre véve a ketrecet észrevette, hogy a benne lévő fűvön lábnyomok rajzolódnak ki. Úgy érezte, hogy a nyúl még mindig ott van.

- Ez lenne az! Ezt akarom megvenni! - mutatott rá Petike az üres ketrecre, amint odaért az eladó. - De hisz ebben nincs semmi. Ez üres! - értetlenkedett a férfi, aki még pápaszeme segítségével sem látott benne semmit.

- Az nem számít, csak mondja meg, hogy mennyit kér ezért az üres ketrecért.

Gyula felröhögött, de mivel látta, hogy a fiú komolyan beszél, odaadta neki az üres ketrecet, méghozzá nagy árkedvezménnyel. Petike boldogan rohant ki az épületből kezében a tárggyal, majd egy csendesebb parkhoz érve megállt, hogy jobban szemügyre vegye azt. Letette maga elé, és bámulta megszakítás nélkül, míg nem egyszer csak az állat újra láthatóvá vált előtte.

- Húha! - csettintett elégedetten a kölyök, és rögtön lázas tervezgetésbe kezdett.

Hónapokon keresztül, minden szabadidejében gyakorolt a nyúlal, egy hatásos mutatványt akart vele tökéletesre fejleszteni. Amikor végre elérkezettnek látta az időt, összehívta az osztálytársakat, rokonokat, szomszédokat, hogy előadja a számot. Először megmutatta mindenkinek a nyulat, majd belerakta egy nagy, fekete cylinderbe, amit végül letakart. Elszámolt háromig, és amikor levette a kalapról a kendőt, az mindenki legnagyobb meglepetésére üresen állt.

- Láttátok ezt?... Varázslat!... Ezt meg hogy csinálta? - morajlott fel a közönség.

Petike nagyon büszke volt magára, és még ha mást nem is tudott ezen kívül előadni, ez az egy is elég volt ahhoz, hogy hírnevet szerezzen magának, és megéljen a bűvészkedésből.

Végtelenben

Párhuzamos létünk csordogál
A hideg, kietlen világban.
A pillanat magányos örvényében
Életünk furcsán pereg egymás mellett.
S nincsenek drótnélküli kapcsolatok,
Az egyke jelenek csikorgó posztolása.
Itt, a percek csendes ketyegésében,
Csak egy tücsök ciripelése hegedül.

edwardhooper

Őszapó

Halványodik a napsugár,
nem égeti úgy az orcám.
Kertemben az őszi rózsák
szirmaikat bontogatják.
Fejeikkel bólogatnak,
a szép nyárnak búcsút mondnak.
Körülvittük szellő játszik,
bóbitákkal így cicázik.
Beérert a gyümölcs szépen,
termés spájzba pihen régen.
Fákon levél piros, barna,
őszapóka festett rajta.

Pázsit füvem lassan sárga,
eljön az ősz mindhiába.
Várj még, kedves őszapó,
szívemben még él a jó.
A jó meleg szerelem
ne forduljon meg velem,
de hiába kérlelem.
Ne vitatkozz én velem,
szakállat ráz őszapó.
Fákról levél, lehulló,
földet avar borítja.
Lelkem bánat szorítja,
az elmúlást siratja.
A szerelmet feladja.

Lexi

Egyedül

Ebenezer

A világ lakosainak száma 7.251.093.481 fő. Most elmesélem, hogyan öltem meg 7.251.093.480 embert. Én, George Alan Kroche.

- George, ma este fantasztikusan játszott a Delgano Kvízben, és most itt áll a végső kérdés előtt. Már nyert 250 ezer dollárt, és ha erre az utolsó kérdésre is helyesen felel, Öné lehet a főnyeremény, az egy millió dollár! Óriási az izgalom itt a stúdióban és minden biztonnal odahaza a tévéképernyők előtt is. George, mit szól ehhez?

- Alig hiszem el, fantasztikus érzés.

- Természetesen! Örült ez a játék! De, mint ahogy azt tudja, George, a szabályok szerint, ha nem tud helyes választ adni az utolsó kérdésre, akkor hiába volt minden igyekezete, sajnos üres kézzel távozik innen.

- Igen, tudom.

- De ne keseredjen el, mert én most azt mondom Önnek, hogy itt van nálam egy 350 ezer dollárról szóló csekk. Akarja látni?

- Hogyne!

- Tessék, itt van. Látja? A kamerának is megmutatom. Igen, 350 ezer dollár! És ez most azonnal az Öné lehet, George, ha úgy dönt, nem akar az utolsó kérdésre válaszolni. Jól gondolja meg! Biztos 350 ezer vagy bizonytalan egy millió? Ez az Ön döntése, George, csak magán múlik.

- Azt hiszem, megpróbálom az egy milliót.

- George, biztos ezt akarja? Lehet, hogy pénz nélkül megy haza. Miért nem fogadja el a 350 ezer dollárt? Önök, kedves nézők, elfogadnák? Vagy kockáztatnának?

- Én inkább kockáztatnék.

- Húha, nagyon merész ember Ön, George. Tudja mit? Legyen 450 ezer dollár! De ez az utolsó ajánlatom! 450 ezer dollár most azonnal! Nos?

- Szeretném megpróbálni az egy millió dolláros kérdést.

- Maga egy igazán makacs ember, George! De tetszik nekem! Erről szól ez az örületes játék. Hölgyeim és uraim, a műsor történetében először, egy játékos nem fogadta el a 450 ezer dolláros csekket, és megnézhetjük, mi a végső kérdés! Egy millió dollárért! Fantasztikus! Készen áll?

- Igen, azt hiszem, igen.

- George, mondja, mire költené az egy millió dollárt? Mi az a titkos kívánsága, amihez ennyi pénz kell?

- Szeretnék magamnak venni egy kis szigetet.

- Egy szigetet?! Fantasztikus! Ez aztán egy kívánság! Nos, lássuk, meglesz-e hozzá a pénz! Nézzük tehát az egy millió dolláros kérdést! Így hangzik: Hogy hívták azt az embert, akinek fia 11 éves korában, előadást tartott a négydimenziós testekről a Harvard egyetemen?

- Jaj..., bárcsak tudnám a választ. De nem, sajnos nem tudom.

- George! Nagyon sajnálom. Ön kiválóan játszott, de az utolsó kérdésre nem tudta a feleletet. Boris Sidis lett volna a helyes válasz, rettenetesen sajnálom, George. És mivel nem fogadta el a 450 ezer dolláros biztos nyereményt, így most pénz nélkül kell hazamennie.

- Ilyen a szerencse.

- Igen, George. De ne csüggedjen, hiszen játszhat még, ahogy bármelyik kedves nézőnk is játszhat ezen az örületes játékon, ehhez mindössze annyit kell tenniük, hogy felhívják a képernyőn

látható számot! Viszontlátásra a jövő héten, mert akkor is lesz Delgano Kvíz!

- George, üdvözlöm a Bennet Show mai adásában és köszönöm, hogy elfogadta a meghívást.

- Jó estét, Jim.

- Azt hiszem, különösebben nem kell bemutatnom Önt a nézőknek, hiszen jól emlékszünk még arra, hogy egy héttel ezelőtt a Delgano Kvízben Ön egy bámulatos játék után sajnos nem tudott felelni az utolsó, az egy millió dolláros kérdésre, és mivel a felajánlott 450 ezer dollárt korábban nem fogadta el, üres kézzel kellett távoznia. Hogy érezte magát akkor?

- Nagyon el voltam keseredve. Bíztam benne, hogy tudni fogom a választ a legutolsó kérdésre is.

- Igen, el tudom képzelni. De George, hadd kérdezzem meg, hogy érzi magát most?

- Fantasztikusan! A fellegekben!

- George, én ugyan már tudom, miért, de mondja el a nézőknek, mi történt.

- Szinte hihetetlen az egész. A műsor után két nappal felhívott egy ügyvéd, aki a tévécsatornától kapta meg a számomat és találkoztát kért. Nem tudtam, mit akar, de elfogadtam. Igazán furcsállottam a dolgot, azt hittem, valami jogi probléma merült fel a játékokban való részvétellel kapcsolatban.

- De nem ez történt, ugye?

- Nem, egyáltalán nem. Az ügyvéd papírokat hozott és közölte, hogy mostantól az enyém a Roino-sziget a Csendes-óceán délnyugati részén, Ausztráliától 50 mérföldnyire.

- Hihetetlen! Hogyan lehetséges ez?

- Az ügyvéd azt mondta, a megbízója látta a kvízműsort, és nagyon megérintette mindaz, ami ott történt, ezért úgy döntött, hogy megvásárolja, és a nevemre írta a szigetet.

- Mintegy vigaszdíj?

- Igen, úgy is mondhatjuk.

- Tudja, ki volt ez a jószág adakozó?

- Nem, sajnos nem, de szeretném neki ezúton is megköszönni. Remélem, nézi a műsort.

- Nos, igen, azt én is remélem! Kedves nézőink, ez egy páratlan történet, szinte hihetetlen, de mégis igaz.

- Még nem is tértem magamhoz én sem. Hiszen teljesült egy régi kívánságom!

- George, maga egy igen szerencsés ember. Mikor látogatja meg a szigetét?

- Ó, bárcsak azonnal mehetnék! De előbb pénzt kell gyűjtenem a repülőjegyre és a hajóbérlésre. Alig várom!

- Sok sikert hozzá, George.

- Köszönöm.

- Még egy utolsó kérdés. Ez az egyetlen titkos vágya volt, vagy van még valami más kívánsága is? Ki tudja, talán most is néz minket egy titokzatos jóakaró!

- Nem, ez volt. Egy sziget.

- Ugyan, George, ne szabadkozzon! Hátha ez is valóra válik!

- Nem, nem hiszem, hogy az megtörténne.

- Szóval mégiscsak van valami! Halljuk, George! Szerintem mindenki kíváncsi rá. Mi az?

- Nos, nemrég láttam egy dokumentumfilmet Észak-Koreáról. Azt kívánom, hogy rendeződjék az ottani helyzet, és a két Korea ismét egy ország legyen.

- Ez egy komoly óhaj, George! De ki tudja? Kedves nézőink, George volt a vendégem, akinek valóra vált egy álma. Vajon a második is? Ha igen, tőlünk fogják megtudni! Jim Bennet vagyok, és a reklám után folytatjuk!

- Neve?

- Kérem, már elmondtam számtalanszor.

- Uram, a kérdésre válaszoljon! Annál hamarabb végzünk.

- George Alan Kroche.

- Mr. Kroche, azonos Ön azzal a Geroge Alan Kroche-kal, aki ez év március 24-én, két hónappal ezelőtt részt vett a Delgano Kvíz műsorában, és nem tudott felelni az utolsó, egy millió dolláros kérdésre?

- Igen, de már ezt is elmondtam...

- Mr. Kroche, csak a kérdésre válaszoljon!

- Jó.

- Mr. Kroche, Ön az, aki egy ismeretlentől megkapta a csendes-óceáni Roino-sziget tulajdonjogát egy ügyvéd közreműködésével?

- Igen, én vagyok.

- Részt vett Ön március 31-én este a Jim Bennett által vezetett Bennett Show adásában?

- Nem tudom, miért kérdezik ezt. Igen, én voltam!

- Mr. Kroche, fontos, hogy együttműködjön velem, és csak a kérdéseimre válaszoljon. Végül is Ön fordult hozzánk védelemért.

- Igen, persze.

- Rendben, folytassuk! Mr. Kroche, mikor és hogyan értesült róla, hogy Észak-Korea feltétel nélküli békekötést és a határai azonnali megnyitását jelentette be?

- Május 5-én a XNN hírműsorában hallottam.

- Járt Ön, vagy bármelyik hozzátartozója, illetve ismerőse valaha is Észak-Koreában?

- Nem, soha.

- Mikor és hogyan támadták meg Önt először?

- Május 8-án egy férfi állított meg az utcán, hogy kívánjam azt, hogy a felesége ismét szeresse. Mondtam, hogy nem tudok ilyesmit tenni és ne zaklasson. Erre megütött.

- Mr. Korche, a rendőrségi jelentések szerint Önt az elmúlt két hétben 79 alkalommal támadták meg, hol a nyílt utcán, hol üzletekben, hol az otthonában, és az elkövető minden esetben arra akarta kényszeríteni, hogy kívánjon valamit az érdekében. Igaz ez?

- Nem tudom pontosan a számot, de rengetegszer megtámadtak, igen.

- Ha Ön a saját szavaival szeretné megfogalmazni, mit gondol, miért támadták meg ezek az ismeretlenek Önt?

- Nyilván azt gondolják, hogy a kívánságaim valóra válnak.

- Ön is ezt gondolja?

- Nem, dehogya is! Tudja hányszor kívántam már, hogy bárcsak ne mentem volna el a Delgano kvízbe?! Vagy hogy ne kaptam volna meg azt a szigetet?!

- Mr. Kroche, nyugodjon meg!

- Persze, elnézést, csak tudja, eléggé fel vagyok zaklatva.

- Ne térjünk el a tárgytól!

- Bocsánat.

- Mr. Kroche, Ön szerint hogyan tudna magán segíteni az FBI?

- Nem tudom, ez a maguk szakterülete. Nyilván van erre valami megoldás.

- Mr. Kroche, nézze, az ügynökség rendelkezik tanúvédelmi programmal, de ahogy azt a neve is mondja, ezt kulcsfontosságú bűnügyek koronatanúinak biztosítjuk. Ön azonban nem ilyen koronatanú.

- Azt hiszem, felesleges volt Önökhöz jönnöm. Maguk nem tudnak, vagy nem akarnak segíteni.

- Mr. Kroche, én megértem a felindulását, de mégis mit kíván, mit tegyünk Önért?

- Tudja mit? Ne csináljanak semmit! Egyszerűen csak mindenki tűnjön el az életemből!

A fény hazug - Esőben

Fény ragyog, prizmákat vetít agyamba, arcomra kint vésve
Törött üvegcserep minden gondolatom, köztük én halálra sebezve
Kúszom az árnyal, úszok az árral, de tagadok mindent
Senki nem figyel rám, nem érdeklí igazán, hogy mi van itt bent

A fény hazug, könyörtelen, mindent megmutat, mindent beborít
Megtalálja szívem legsötétebb rejtkehelyeit, és elvakít
A fény rossz, összetört tükreimben szabdalja fel arcom
Úgy érzem, ha érzek még valamit, hogy ideje feladni harcom

Ez tényleg rím?... Ez tényleg rév? A vers megtisztít, azt mondd?
A fény van emögött is, hazudik, ahogy a sorok közt átragyog

Hazudik most, hazudik mindig, bármire vetül, az nem az igazság
Mondhatod, hogy szép, hogy ez kell a Földnek, de nekem ez csak f...

Esőben szép a Föld, esőben a rozsdá is szépen csillog
Esőben sétálva mások nem tudják, nem látják, ha sírok
A derengésben nincs kontraszt, egyensúly, és árnyék
Esőben legszívesebben csak kőszoborként állnék

Neked ez szomorú, téged ez lehangol, hova lett a fény?
Kérded, de én csak mosolygok, amikor halványul a remény
A fény hazug - felelem, és véred a pengémen csordul
Esőben rogysz térdre, a Föld meg csak tovább fordul

Xenothep

Vadászat

Kétvirág

Fogó démont akart fogni. Mindig. Amióta csak az eszét tudta. Azt gondolnánk, hogy egy olyan városban, ahol három démonkapu is áll, és százával nyüzsögnek a mindenféle fajok, ez igazán nem okozhat gondot. De tévednénk. A legtöbbjük teleportál, meg védekezik (a szemét!), utóbbit ráadásul hatékonyan. Meg láthatatlanná válnak. Meg emberré. Látszólag...

Fogó persze tudta ezt. Meg még sok minden mást is tudott. Az egész életét az összehasonlító démonológia tanulmányozása töltötte ki (a megélhetési célú utcasöprés és az izomépítési célú edzések között). Így aztán mindent, de mindent tudott a démonokról. Kivéve persze azokat a dolgokat, amiket nem. Kitartóan edzett és tanult tehát hosszú-hosszú éveken keresztül. Gondos ékszerész módjára csiszolhatta tudományát, és jó kovácsként edzette a testét. Meg volt győződve arról, hogy bátor és a végsőkig elszánt.

Végre elérkezett a nagy lehetőség! Egy partin vette észre. Egészen helyes lány volt, és bárki mást meg is tévesztett volna. De nem így Fogó! Ő észrevette az apró eltéréseket, amik elárulták, hogy a táncpartnere nem ember, hanem démon. Még nem tudta, milyen. Ahhoz meg kell törnie az álcát.

- Elkaplak - suttozta magának, és bátran odalépett.
- Táncolunk? - kérdezte sokfogú ragadozómosollyal.
- Persze - vigyorgott vissza a lány, ha lehet még több foggal.

És táncoltak. És sétáltak a holdfényben. És Fogó gavallérosan hazakísérte a lányt.

- Még nincs itt az idő, nagyon erős varázs védi, csak újhholdkor nyílik fel - motyogta magában, amikor reszketve és felajzottan hazafelé botorkált a szürkületben.

Heteken keresztül minden egyes nap találkoztak. Fogó végtelenül büszke volt magára, hiszen a lány (vagyis a lény) nem gyanított semmit, és boldogan beleegyezett a hold nélküli randevúba is.

- Pedig akkor védtelen, és akkor én leleplezem, és elkapom, és... és... és majd kitalálom a többit azután.

Eljött az a nap is. A csillagok, mintha helyettesíteni akarnák a holdat, szinte szembántóan sziporkáztak. A lány pedig álomszerűen gyönyörű volt. De Fogó megkeményítette a szívét (a Démonvadászat középfokon 23. oldal, első bekezdés szerint), és üdvözlés helyett a leleplezés ősi igéivel köszöntötte (Démonológia V. 37. oldal). Legnagyobb meglepetésére a varázsigé hatott. Ezüstszínű kötelek manifesztálódtak körülötte, a lány pedig szép lassan és látványosan egy szarvas démonná változott át.

- Megvagy megvagy megvagy megvagy megvagy megvagy megvagy megvagy... - mantrázta.

- Hát meg. És mondd, most mit csinálsz velem? - kérdezte a démon nyugodtan, és talán egy kissé még vidáman is.

Fogó jobban megnézte. Felidéződtek benne a tanulmányai. Ezek alapján gyors, de megfontolt döntést hozott:

- Hú... Azt hiszem, elengedlek és elfutok, de nagyon gyorsan! Bocsiiiiii! - kiáltotta, ahogy teljes sebességgel nekiiramodott. Sajnos azt már nem nézte meg, merrefelé, így mintegy húsz méter megtétele után bele is esett a folyóba. (Szerencsére tudott úszni.)

A démonlány pedig még sokáig csak állt, és hátravetett fejjel kacagott, hogy a város csak úgy zengett belé. Majd kitérta a szárnyait, és könnyedén felreppent a háztetők fölé...

Üveggyöngy

Üveggyöngy volt a tenyerén.
Úgy nyújtotta felém,
mintha ez volna egyetlen
féltve őrzött kincse.
Nézett rám könyörögve,
hogy végre fogadjam el.
Könnycsepp ült szemében,
szebben csillogó,
mint amit kezében szorongatott.
Sírás fojtogatott.
Megesett rajta szívem.
Kinyújtottam kezem,
s kértem, adja nekem
az áttetsző gyöngyszemet.
Megcsillant rajta a Nap
szikrázó arany fénye,
amint megérintette tenyeremet
az apró, pici gyöngy.
Olyan volt, akár a könny,
mi szeme sarkában ült reszketően.
Hűvös, mint egy esőcsepp,
ami fűszálon hintázik

korai nyárelőn
egy röpke zápor után.
Megremegett a kezem sután,
elbűvölt a tökéletes formájú,
átlátszó csecse-becse.
Kicsi kincs,
az egyetlen ajándék,
mit nekem adni tudott.
Láttam átfutni arcán
egy halvány, boldog mosolyt.
Már nem sírt ő sem.
Hálásnak tűnt,
sóhajtott könnyedén,
mintha görnyedt vállát
nehéz súlyok hagyták volna el.
Arca felderült.
Örültem én is.
Szívemet hála járta át,
hisz nekem adta
egyetlen kincsét,
élete csillagát.
Felnéztem rá, s könnyes szemem
mély tekintetében elmerült.

aniko22

Homokszemek

Mikor utoljára láttalak,
a homokszemeket számoltad.
A partra hívtál, egy szót sem szóltál.
Az életem voltál, de elfordultál.

Neked volt hely a szívemben,
kitörtél onnan, s ott maradtam holtan.
Elhagytál!
Meg sem fordultál.

Az idő kitöröl a szívemből,
nem akarom, hogy más töltsse be a helyed,
mert félek, hogy
úgy járok veled is, mint veled.

Talán majd újra tudok bízni,
és valakinek egyszer újra hinni,
de ezt csak az idő oldja meg,
én senkit nem várok, és nem is keresek.

Az idő már eltelt nekem,
hiába akarsz beszélni velem.
Nem megy ez már nekem,
most én dugom homokba a fejem.

macika

bel corma

A HALÁLON TÚL IS...

Mirabel toronyszobájának ablakában könyökölt, és csillogó szemekkel nézte az alatt elterülő majorságot. Haonwellben ilyentájt borultak virágba a gyümölcsösök fái. Fehér és rózsás szíromfelhőket kergetett a langyos szél, a lila akácok édes illata pedig tökéletessé varázsolta az idilli képet. Lehunyta a szemét és élvezte, ahogy napisten gyöngéden megsimogatja az arcát. Halványan elmosolyodott.

- Emlékszem, hogy szeretted a virágok illatát...

A szívének kedves hang - mint mindig - most is a fejében szólalt meg. Öt hónappal ezelőtt hallotta először és rettenetesen megijedt. Úgy hitte, hogy talán a gyász vette el a józan eszét, és ezen nem csodálkozott volna. Akkor vesztette el szerelmét a zászlóháborúban, és nem maradt utána más, mint azok a személyes tárgyak, amiket a szótlan, komor tekintetű postakocsis nyújtott át neki. Egy tör, gyűrű, néhány ruhadarab, levelek. Tárgyak, emlékek és a hozzájuk tapadó fájdalom...

- Megint a múltban jársz, kedves?

A hang visszarángatta a lányt a jelenbe. Tekintete megrebbent és fájdalmas sóhajjal engedte el a hiábavaló gondolatokat.

- Csak elképzelted azt, hogy mi lett volna, ha...

- Az istenek kényük-kedvük szerint játszadoznak a halandókkal. Könnyebb, ha elfogadod ezt és örülsz a pillanatnak, amivel egyenesen megajándékoznak.

- Hogyan sikerült megbékélned a sorsoddal?

Hosszú csend következett, és Mirabel már azt hitte, hogy nem érkezik többé válasz egyetlen kérdésére sem. A szívfájdító pillanat azonban gyorsan tovaszállt.

- Tudod, élet ez is, csak... másmilyen. Ha akkor és ott nem találom meg azt a tört a halott Pietornál és nincs velem abban a végzetes ütközetben, akkor most nem beszélgethetnék egymással.

- Soha nem mondtad el, hogyan sikerült túlélned, úgy értem...

- Itt maradnom?

- Igen.

- Amikor haldokoltam, akkor szólított meg a tör szelleme... Egy ős öreg Kyr lélek volt az, akit hosszú éonokkal ezelőtt kovácsoltak a pengébe. Még most is mosolyognom kell, ha arra gondolok, mekkora igyekezettel próbált szabadulni! Én viszont élni akartam, jobban, mint valaha, ő pedig... segített nekem. Azt mondta, fel kell esküdnöm a törre, és az eskü szövegét tartalmazó mágikus ígéret is megsúgta nekem. Csak annyit kellett tennem, hogy fennhangon elismételtem a szavakat. Azt hittem, könnyű lesz, de... azok a szózatok nem emberi száj számára lettek teremtve! Éreztem, hogy megpattant bennem valami, de akkor már mindegy volt. Ha nem a varázslat, akkor az a nyílvesző ütötte seb ölt volna meg, amit egy biztos kezű, toroni fásznak köszönhettem. A paktum minden erőmet felemészttette, azután pedig... már csak történetek velem a dolgok. A Kyr lelke kiszabadult a pengéből, én pedig a helyébe léptem. Sajnálom, kedves, de csak így volt esélyem arra, hogy visszatérjek hozzád.

- Tudom...

Mirabel óvatosan előhúzta az övébe rejtett ezüsttört és hagyta, hogy a tavaszi nap aranyló sugarai táncot lejtessenek a csillogó pengén. Elmosolyodott és gyöngéden megsimogatta a markolatba ágyazott tiszta, királykék zafírt.

Valami űr

valami űr
valami hűvös napnak bűvös alkonyán
valami fáj
valami nyughatatlan belső tartomány
valami ég
s valami még
bennem kóborol
valami tűz
egyre csak űz
magával sodor
valami szem
valami hang
valami száj
valami fáj
valami tűz
valami űz
valami még
valami már
valami űr
valami hűvös napnak bűvös alkonyán
valami fáj
valami nyughatatlan belső tartomány

Craz

Nyári napforduló

Fiatalok gyűlnek össze
nyári alkonyatkor:
pezsgő, red bull,
vörös rúzsfoltt;
összerezzen, halkul
a bolt, és mind
együtt sétálunk
bele az éjszakába.

Villamos fénye világít,
Arcom előtt botlik, csábít
pár lépéssel hiúságom:
Menj az éjszakába!

Stopposok útjaink mentén,
Meggörnyednek, járdaszegély
felett nyúlik árnyékuk
bele az éjszakába.

Távfutásban talán nyernék;
Kicsi érzés, kicsi emlék
nagy álmokat szül visítva
be az éjszakába.

Madarakkal elrepülnek,
Szárnycsapások szárnyaszegték
reményeink - ingó bölcső
bent az éjszakában.

Allergiás tüszentések,
Riadt álmok, riadt népek
egymást átkarolva térnek
be az éjszakába.-

Elszáll a szó, eltűn' a kép,
Bizalmunkból papírmásét
sodor csalódásunk keze,
és lendíti, hátha bele-
talál feltúrt érzelmeink
szemétkosarába.

Száll az ének, száll a mese,
ábrándokat sütünk bele,
halottnak tetsző hitvese
vagyunk, és csak megyünk egyre
mélyebben, erősebben
bele az éjszakába.

Kristályólyom

Idealizin

Xenothep

A tanácssteremben félhomály uralkodott, csak a projektor szétszóródó fénye világította meg a feszült, vagy éppen unott arcokat. Rajtam kívül mindenki a vetített képeket és hologramokat bámulta, de engem a többiek reakciója érdekelt leginkább. Minden képet láttam már ezerszer, hallottam az összes beszámolót is, többet tudtam az egész eseményről, mint a teremben összegyűltek összesen.

A hadügy képviselői magabiztos fensőbbiséget sugároztak némi kísérő megvetéssel elegyítve, ahogy szokták, a politikusok töprengőnek, ugyanakkor bizonytalanoknak látszóttak, kollégáim, a különféle tudósok pedig enyhén unottnak, engem is beleértve. A szót éppen egy kollégám, Donk vitte, és csodáltam irdatlan türelméért, amivel Grad hadügyminiszter folyamatos közbeszólásait tolerálta.

- Tehát, összefoglalva: a képeken látható bolygó adottságai megfelelnek fajunknak, minden környezeti tényező optimális számunkra. Az éghajlat, a forgás idő, a központi csillagtól való keringési pálya. Az egyetlen apró zavaró tényező az, hogy a bolygó lakott, uralkodó faja ez az intelligens, ám de igen rusnya teremtmény. Meglátásom szerint...

- Gyenge pontjaik? - szólt közbe harmincadszor a hadügyminiszter, én pedig a hatodik négyes vonalat is áthúztam keresztben. A mellettem jobbról helyet foglaló Zena xenobiológus kollégával fogadtunk, hogy harminc beszólás alatt nem áll meg a miniszter.

- Nos... vannak. Testük kevésbé ellenálló, mint a miénk, emellett rosszabbul tűrik a termikus változásokat, a sugárzásokat, és kizárólag szárazföldi környezetben életképesek komolyabb felszerelés nélkül. Továbbá...

- Akkor nem értem, hol itt a probléma?

Újabb vonalat húztam, és elégedetten dőltem hátra. Ezt megnyertem.

- A probléma az agresszivitásuk. Mint a prezentáció elején rámutattam...

- Az agresszió?! - fortyant fel Grad, akit bár igazi seggfejnek tartottam, most mégis rokonszenveztem vele, mert egy rekesz kitűnő bort ért jelenleg nekem. Ez volt a fogadás tétje. Ő erről mit sem tudva hadonászni kezdett három csápjával is.

- Mi agresszívebbek vagyunk! Porrá zúzzuk a bolygójukat!

Egy politikus hajolt előre.

- Kérem, higgadjon le, miniszter úr. Nem porrá akarjuk zúzni, csak el akarjuk foglalni.

Egy másik sorozatba is behúztam egy vonalat. A bal oldalamon helyet foglaló Durggal abban fogadtunk, hogy a politikus hányszor próbálja megfékezni a hadügyminisztert. Még két vonal kellett, és még egy rekesz bor boldog tulajdonosa lehetek.

- De nem is értem, mit beszélünk itt annyit! Mint a prezentációból kiderült, ezek még a mélyúri utazást sem ismerik, épp csak azon a nyavalyás kis holdjukon bohóckodnak. Ugyan miféle komoly fenyegetést jelenthetnek számunkra?

Donk megtörölgette homlokát egy csápjával, és felsóhajtott.

- Nem minket fenyegetnek. Egymást fenyegetik nukleáris fegyverekkel. Annyit halmoztak már fel, hogy ha egy komolyabb konfliktus törne ki köztük, az egész bolygót lakhatatlanná tennék több száz évre. Mi ennyit nem tudunk várni. A megtámadásuk esetén is ez lenne a legvalószínűbb ellencsapás, ugyanazzal az eredménnyel. Úgy kell kiirtanunk őket, hogy maga a bolygó ne szenvedjen kárt. Sokat tárgyaltunk erről kollégáimmal, akik a

biokémia területén értek el...

Itt felénk bólintott, Grad pedig türelmetlenül intett:

- Halljuk!

Nyugodtan behúztam még egy vonalat, majd felálltam, és körülnéztem a teremben. Pont annyit vártam, hogy mindenki felnézzen a beállt csendben, aztán a projektoron látható kimerevített kép felé intettem.

- Mindannyian ismerik már a dilemmát, nem óhajtom itt újra boncolni.

- Hát ne is, mert...

- A megoldásra óhajtok javaslatot tenni! - vágtam közbe azonnal némi elégtétellel nézve, hogy többen is rápisszegtek a miniszterre. Kivártam a kötelező hatásszünetet magamban derűsen konstatálva, hogy a hadügyminiszter csápjai elkékülnek a visszafojtott indulattól. - Több lehetséges megoldást is lemodelleztünk, a nyílt offenzívától a beszivárgásig, de egyik sem hozta meg a kívánt eredményt, így Zena xenobiológus kollégámmal egy héten keresztül gondolkodtunk, hogyan lehetne megoldani a dilemmát minél kevesebb veszteséggel. Meg is találtuk a megoldást...

A hadügyminiszter felkapta csápjait, én pedig egyenesen rá mutattam, mielőtt megszólalhatott volna.

- ...de ehhez az ön kiváló szakértelmére is szükségünk lesz.

A miniszter arcára kiült a meglepetés, a büszkeség és valami öntelt vigyor, ami így együtt katasztrófálisan retardálnak mutatna. A szám szélét harapdáltam, nehogy felröhögjek, aztán mély levegőt vettem.

- A megoldás a kémia, tisztelt uraim! Tanulmányoztuk a begyűjtött példányt, és bizvást mondhatom, hogy tudatát kémiai úton nagyon könnyű befolyásolni. Elkészítettünk egy szert, ami által az agressziójuk minimálisra csökken, így semmiféle ellenállásra nem kell számítanunk, amikor végül megszálljuk városaikat.

A politikusok homloka kisimult, elnökünk halványan mosolyogva nézett rám.

- Működhet?

- Működik! - jelentettem ki határozottan. - A modellek végeredménye száz százalékos volt minden teszten, ahol a hibahatár nulla. Ez, uraim, egy komoly áttörést jelent úgy a tudományban, mint a hadviselésben!

Marhaságokat beszéltem, de a hirtelen felhangzó spontán tapsért megérette. Most Zena harapdálta a szája szélét, hogy el ne röhögje magát, de kezdett alul maradni, így bokán rúgtam.

Grad mindenben követte az utasításaimat, no persze úgy adtam elő, mintha ő találta volna ki az egészet. Feltűnésmentesen landoltunk a bolygón, a szert a folyókba, tengerekbe, tavakba öntöttük, majd a felhőhatárig emelkedve a légkörbe permeteztük. A művelet eltartott pár hétig, de a változás azonnal kimutatható volt. A felszínen elhelyezett kém berendezéseink a flotta hajóira sugározták a jeleket, páholyból figyeltük, ahogy a bolygón egyre gyorsuló ütemű leszerelés zajlik. Minden fegyvert szétszereltek, vagy megsemmisítettek, feloszlatták a katonaságot, eltörölték a határokat országaik között, rendfenntartó erőik épületeit múzeumokká alakították, és hatalmas fesztiválokra ünnepelték a békét. Összeomlott a pénzre épülő gazdaságuk, egyre kevésbé volt éles határ szegény és gazdag közt, az önzetlenség meghozta gyümölcsét. A bolygóra beköszöntött az aranykor, flottáink pedig felkészültek a leszállásra.

A laboratóriumban feszült csend uralkodott az asztal körül. A kollégák áhítattal figyelték, amint az üveget nyúltam. Minden ideg számmal a feladatra koncentráltam. Behelyeztem a speciális szondát az üveget lezáró anyagba, majd enyhén belenyomva lassan körbetekertem. Amikor már biztosan a helyén volt, határozottan megmarkoltam az üveget, és egy erőteljes húzással eltávolítottam a dugót. Kollégáim ujjongva tapsolni kezdtek, és közelebb tölték poharaikat. Mosolyogva töltöttem szét a bort, aztán elégedetten rogytam guruló fotelembembe.

- Egészségünkre, tudós társaim!

Flin, a labor technikus asszisztensem kikapcsolta a füstjelző rendszert, aztán egy titkos rekeszből elővett egy dobozkat. Szégyenlős arccal állt meg mellettem.

- Főnök, ezt még régebben tettem félre... minőségi, Belsővilági szivar. Gondoltam...

- Jól gondoltad - veregettem meg a vállát. - Remek fiú vagy.

Mindannyian rágyújtottunk, aztán a velem szemben ülő Zena előrehajolt, rákönyökölve az asztalra.

- Zseni vagy, Wlan.

- Ugyan - szerénykedtem. - Az érdem mindannyiunké. Flin, megkérek, ereszd le a pajzsokat a labor körül, és zárold a kimenő adatforgalmat. Most szupertitkos műveletbe kezdünk!

Az első üveg bort követte a második, egyre vidámabb lett a hangulat. Zena az asztalt karmolásza a röhögéstől.

- ...És akkor ez a normálatlan azt mondja: ez komoly áttörés úgy a tudományban, mint a hadviselésben!

Donk vállon boxolt.

- Wlan, félelmetes vagy.

Vállat vontam.

- Dehogy, csak intelligensebb vagyok, mint Grad, meg az összes politikusunk együttvéve.

Egy pillanatnyi csend után egyetértő nevetés csendült fel ismét. Donk szemöldök ráncolva nézett Zenára.

- De még mindig nem értem... Azt állítjátok, hogy kémiai úton megoldottátok a dilemmát. Valamiféle kezes jószágot csináltatok a bolygó uralkodó fajából, hogy mi kényelmesen le tudjuk igazni őket. Mi tudósok vagyunk, ez méltatlan hozzánk.

Zena mindentudóan kacsintott rám három szemével is.

- Ugyan, Donk, ez az a részizagság, amit a tanács elé tártunk. Ezzel pont, hogy megelőztük az esztelen vérengzést.

- Mi hát a teljes igazság?

Mindenki felém fordult, felsóhajtottam, és szomorkásan elmosolyodtam.

- Belefáradtam már fajunk agresszív terjeszkedésébe, és a háborúba. Ezer éve nem volt egyetlen nap sem, amikor ne öltünk

volna azért, hogy fennmaradjunk. Gyermekünk hamarabb tanulták meg kezelni a halálosztó fegyverek kezelését, mint hogy beszélni tudnának, és ez nem jól van így. Három fajt is a kihalás szélére sodortunk már a saját bolygójukon, és miért? Hogy az ilyen Grad félek még több fegyvert gyárthassanak és telepíthessenek. A belső viszályok, a széthúzás rombolja fajunk morálját, hódítunk és menekülünk, nincs idő művészetre, nincs idő életre, csak a túlélés a cél. De milyen élet ez?...

Költői kérdésem a levegőben lebegett egy ideig. Telitöltöttem poharam, aztán ittam pár kortyot.

- Idealistaként már rég nem azon töprengek, hogy miként készíthetnék még hatékonyabb fegyvereket, vagy vírusokat. Zena és én évek óta dolgoztunk egy elméleten, egy végső megoldáson, ami fajunknak is feloldozást hoz. Hosszú évek kutatómunkájaként végül elkészítettük egy szert, ami módosítja a genetikai kódokat, lecsökkenti az értelmetlen agressziót, és növeli az altruizmust. A neve kissé komolytalan, Zena javasolta; úgy neveztük el, hogy Idealizin.

Donk bólintott.

- Értem, és most Grad nemsoká utasítást ad a megszállásra.

Zena a fejét ingatta.

- Nem.

- Nem?... - nézett most rám, én pedig Zena szemébe néztem.

- Nem, nem fog ilyen utasítást kiadni.

Intettem, mire Flin bekapcsolta a labor projektorát, mindenki felnézett.

- Nem láttunk más kiutat. A békét nem lehet kiharcolni. A békét nem fegyverekkel kell kikényszeríteni, és nem rakétákkal kell védeni. Nem lehet egymás hatalmától rettegve élni, így semmi értelme. A vége mindenképpen konfliktus, ahol több milliárd élőlény esik áldozatul. Ezért meghoztunk egy döntést.

A flotta parancsnoki hajója éppen landolt egy stadionszerű építmény mellett. A bolygó lakók üdvözlésben törtek ki, tűzijátékok robbantak az égen, a tömeg szemléltetést nagyon örült az idegen úrhajónak. Azon kinyílt a teherzsilip hatalmas ajtaja, sűrű köd ömlött szét, de hamar el is enyészett. Tudós társaim lélegzet visszafogva figyelték a kijelzőt, várva a vérontást, Zena mosolyogva nézett rám, visszamosolyogtam.

- Az Idealizint nem csak a bolygón vetettük be - mondtam hal-
kan.

A teherzsilip rámpáján Grad jelent meg egy szál rikító vörös fürdőgatyában, és szélesen vigyorogva ordítani kezdett.

- Paaaaaaaaaaaaarty!

A parancsnoki hajó külső hangszóróiból divatos diszkó kezdett ömleni, Grad pedig a tömegbe vetette magát.

Őszelő

nyárutó

Itt a nyár vége,
ott fut a szél véle.
Kergeti, pörgeti,
s jó messzire leteszi.

Ausztrália a végcél,
a kenguru is ott él.
Fél évre otthagya,
majd újra visszaadja.

S itt a nyár újra,
vigaszt lelünk a búra.
Bánatunk elhagyjuk,
télre visszakapjuk!

angyalka146

Hamis lélek

Varázslat nemzette:

Ördögi tüzet keverve a tiszta lélekhez,
Elhintve benne a halál ígézetét.
A jóra tört szétzilálva az örök fényt,
Kiforgatta az igaz szavakat, s háborút
Sztított az elvakult fejekben.
Megízlelt vért, könnyet s fájdalommat,
S a tetemek felett porrá vált nevetve.

edwardhooper

Az Apokalipszis hónapja: augusztus

HomoErgaster

18

avagy

T2: 1997. augusztus 29.,
az ítélet napja

1914. június 28-án egy szerb diák, Gavrillo Princip lelőtte Ferenc-Francz Ferdinánd Osztrák-Magyar trónörökösét. A nemzetközi botránnyá váló ügy, kiváló Casus belli volt. Meg öngól. Ha Ferdinánd trónra került volna, átalakítja a dualizmust, egy olyan uralmi formára, mely a cseheket, és szerbeket favorizálta volna, tulajdonképpen ezt akadályozta meg néhány tudatlan szerb kölyök, de főleg Pricip, azt híván, hogy „megöltem egy zsarnokot...”. Tévedés, milliókat ölt meg, és egy teljes civilizációt, ami egyfajta kedélyesen és naivan jóindulatú volt, valamint erkölcsileg sokkal magasabb rendű, mint ez a mai...

A régi, feledésbe merült idő: az aranykor. Az aranykorban az emberiség igaz tudással bírt a dolgok valódi természetéről, ismerte és látta azokat. Az aranykorban ember és univerzum egy volt, harmóniában és békében. Az aranykorban nem voltak ellentétek, a föld hegyei szelídek voltak, éghajlata egyenletes, úgy tűnik nem nagyon voltak évszakok sem. Amikor az ember kilépett az aranykorból, minden elhomályosult, a tudás elhalványodott, majd elveszett, mint amikor egy nagyszerű előadás végén, legördül a függöny: ami eddig látható volt, most nem az. Érthetetlen, ködös legendává váltak a dolgok, mik előtte egyszerűek, magától értetődőek, természetesenek voltak. Új időszak kezdődött: a történelmi kor. Amikor a történelmi kor elkezdődött, minden összezavarodott, és az emberiség egyedül kezdte érezni magát. Ezért kitalálta a civilizációt, a kultúrát, mindez, de legfőképpen a művészet az elveszett aranykor utáni sóvárgást prezentálja valami módon azóta is. A legendák, mítoszok, mesék... mind. A civilizáció meghozta a történelmet, a történelem pedig maga az Apokalipszis! Az apokalipszis ítéletet jelent, az emberiség megítélését. Az apokalipszisben a harc lett a sorsa, elbukni, vagy felemelkedni... győzelem, vagy halál! A kor, amikor az élet, és a halál már nem az eredeti jelentését hordozza, hanem ijesztő torzó lett a szellemi szféra nélkül, egy félig felfogott folyamat felfoghatatlan befejezése, a rettegés, értetlenség, gyűlölet, a lecsupaszodott, anyagi létben. Történelem=Apokalipszis. Az emberiség az aranykorból a vaskorba lépett, a tiszta szelleméből a tudás, és anyag korába. Apokalipszis=Ítélet...

A Lidércfény olvasói már többször találkoztak e hónapban a kedvenc apokaliptikus – majdnem úgy hangzik, mint az epileptikus! – témáimmal. A hónap neve eredetileg egy Római császáré, aki „fényességes, isteni” volt. Alighanem súlyos meglepetés érné őfelségét, ha feltámadna, és megtudná a nevével jelzett hónapoz mennyi embertelen, aljas borzalom kötődik.

A 2014-es év augusztusa különleges. Különleges, mert az apokalipszis kellős közepén, a történelmi idő mélyén egy kerek évfordulóhoz érkezünk: egy vidám apokalipszishez, aminek beköszönését örömmel üdvözölték az emberek. Jókedvvel köszöntötték, és hatalmas lelkesedéssel, és optimizmussal indultak annak mélységes torkába: 1914 augusztusa, az első világháború első hónapja, pont száz éve már. A Nagy Háború kitörése igazi Apokalipszis volt, véget ért egy kor, amit ma már aranykornak érzünk... „a boldog békeidők”, a hosszára nyúlt XIX. század. Mert ami utána jött az olyan pusztító, és borzalmas lett, hogy hiába a magas szintű technológia, az emberek öntudatlanul is visszavágytak a régi időkbe. A mai kor csak technológiailag fejlettebb annál a kornál. Ez is jelzi, hogy alig száz történelmi év alatt mennyit süllyedtünk

tovább az apokalipszisben. A hiperkütyük sem hozták el azt a lelki békét, és nyugalmat, amit a dédapáinkon érzünk, bár már csak régi fényképeken, és mai szemmel primitív mozgóképeken láthatjuk őket. Éppen ellenkezőleg, a technológia az apokalipszist fokozta, mert a technika a háborúban fejlődik a leginkább, a pusztítás fokozása érdekében egyre újabb anyagi elgondolások felfedezések történtek, aztán az utóbbi évtizedekben ez folytatódott a „békeidőkben” is... de mindig az elsőrendű cél, valamelyik katonai alkalmazás volt, amit aztán a „polgári” létben is felhasználtak... általában lebutítva. A Nagy háború technológiai forradalmat hozott, megpörgette a fejlődést, annyira, hogy a kevesebb mint egy emberöltővel utána bekövetkező folytatás, még durvábbra sikerült. Nem véletlen hogy a katonai mondás ekkor keletkezett: „A háború vére az olaj...”

Annak a kornak katonai gondolkozása haditervekben csúcsozott ki. A haditerveket az előző évszázad katonai elképzelései, és az Európában lezajlott konfliktusok tapasztalatai szülték. Emlékezzünk, az 1700-as, 1800-as évek összecsapásai alakították ki Európa arculatát, nemzetállamait. Alfred Von Schlieffen tábornagy volt a német vezérkar azon alakja, aki kidolgozta a villámháború tervét, melyet róla neveztek el. A tervnek több súlyos buktatója volt. A legszembetűnőbb a gyalogság nagy tömegekben való sávós mozgatása egy átkaroló hadműveletben, a korabeli útviszonyok közepette. Ez irányban felmérést azért végeztek, lemérték, hogy a katonák erőltetett menetben egy nap alatt hány kilométert tudnak megtenni, de az az igazság, hogy a terv előirányzata nem volt összhangban az emberi teljesítő képességgel, erősen idealisztikus, tehát életszerűtlen volt. Schlieffen doktrínája több okból bukott meg mindjárt a háború elején, és ezek közül csak az egyik volt az elmaradás az ütemtervtől. A villámháborús elképzelést a gyakorlatba hatékonyan csak a gépesített háború technikai hátterének megszületése után lehetett átültetni. A második nagy háborúban a tankokkal és repülőkkal alkalmazták sikeresen a nyugati hadjáratban, és később kezdeti sikerrel a keletben. Ezzel a húzással megakadályozták egy máig elképzelni nehéz méretű gépesített villámháborút, amelyet a szovjetunió akart viselni Európa ellen.

Amikor '914-ben a tervezett villámháború elbukott, és beálltak a FRONTOK, akkor kezdődött egy másik súlyos újdonság, amire senki sem készült: a lövészárók, vagyis állásháború. Ha a tévében a meteorológus közli a nézőkkel, hogy „hidegfronti hatás várható” valószínűleg sejtelve sincs róla sem neki, sem a nézőknek, hogy egy olyan fogalmat használ, ami az első világháborúban született. A FRONT. Az a gyakorlat, ahogy a sávyszerű, mozgó, magas és alacsony légtömegeket jelölik a nagy háború stratégiai szlengjéből

származik. A nyelv alakulása a civilizáció maga. A háborúk a maguk szlengejével, argójával, ahogy nevezzük, erős hatással voltak a huszadik század nyelvére, ez a nyelvezet szakmai-katonai, és beépülve – íme egy ilyen szó! – a normál nyelvbe átformálta a gondolkozást. Békebeliből, harciasná. Véleményem szerint, bár nem vagyok nyelvész, az első, majd a második nagy háború – van olyan megközelítés, mely szerint ez csupán egy nagy háború egy húsz éves fegyverszünettel – a szülője a mai „menedzser típusú” gondolkozásnak, a technokrata szemléletnek. Amely mint tudjuk embertelen, hideg, személytelenül bürokratikus. Nincs ebben semmi különleges, a háborúk torzítják a nyelvet, a kultúrát, a társadalmat, végső soron a civilizációt, amellet, hogy a technikai fejlődés motorjai. A pusztítás tökéletesítésének igénye a technikát felpörgeti, ami viszont új nyelvezetet teremt, egy technikait, azaz embertelent. Örögi kör ez, az apokalipszis szédítő ringlispilje. Az emberek személytelenné, adattá válnak, tömegé, és agyútölteléként tekintenek rájuk...

Bevezetés az apokalipszisekhez: a breszt-litovszki béke, mint a világapokalipszis – forradalom – előjátéka

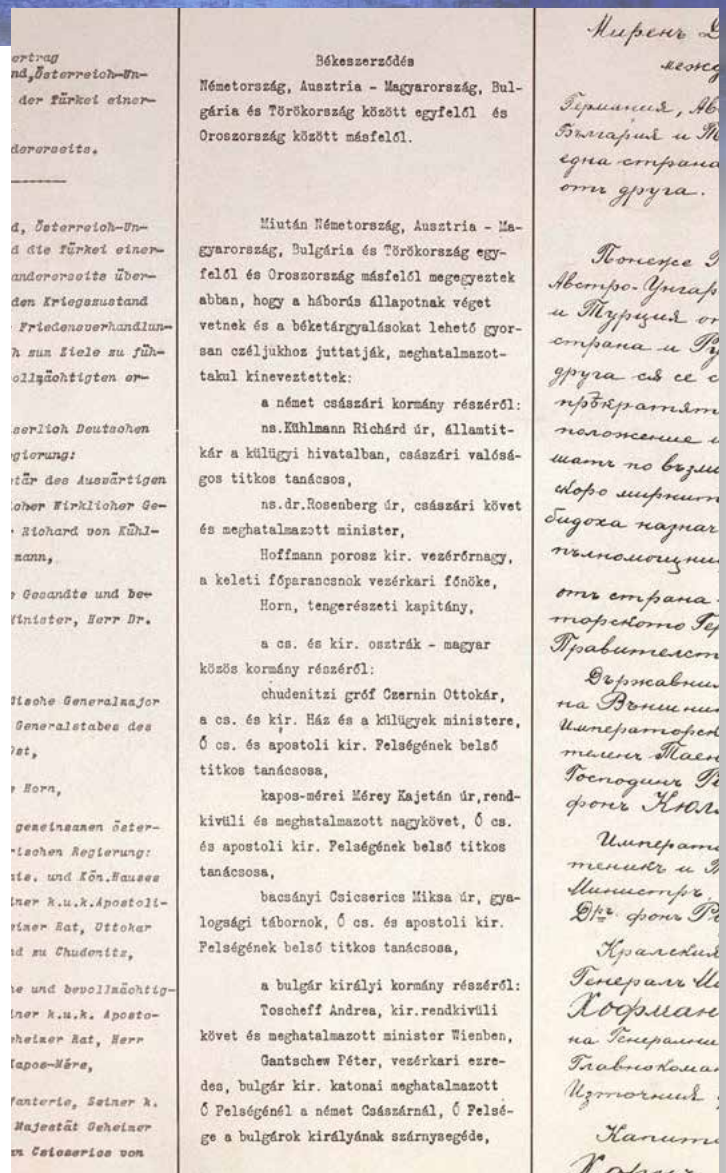
Uljanov elvtárs

A „Breszti béke” nem csupán Oroszország elárulása volt, mely birodalom több millió embert veszített a háborúban, és ezért joga lett volna az antant oldalán, a győztes oldalon állni. Ez a „béke” teljesen Németország ellen irányult, mégpedig úgy, hogy a végelgyengülés felé tartó birodalom átcsoportosítva erőit keletről, folytatni tudta a háborút, ami még jobban elgyengített minden harcoló felet. Engels szerint ez egy jövőendő világméretű

konfliktusban „...az általános kimerülés és a munkásosztály végső győzelméhez szükséges feltételek létrejötte” 1806-ban írta ezt. Marx és Engels nem érték meg ezt a világháborút, amit megjósoltak, s amire áhítoztak. Megérte viszont Lenin. Lenin és maroknyi híve 1914 augusztusának első napjaitól felkészült arra, hogy országának kormánya vereséget szenved, és akkor majd ők a bolsevikok, majd az „imperialista háborút polgárháborúvá változtatják”. Abból a féltételezésből indult ki, hogy más országokban a munkáspártok ugyanezt teszik majd. Ez nem következett be. Már '914 őszén feladta a közeli viláforradalmat, helyette egy ún. minimálprogramot dolgozott ki, mely azt tűzte ki célul, hogy legalább egy országban kitorjjon a forradalom. Az a megdöbbenő, hogy számára teljesen mindegy volt melyik lesz az! Ez a szocialista

A breszt-litovszki békeszerződés aláírása.

A szerződés szövegének magyar nyelvű részlete.

ország, majd fegyveresen fellép a többi ellen, ha eljön az ideje, ami majd elhozza a viláforradalmat. Milyen körülmény kell ehhez? Lenin precízen megválaszolta ezt már 1916-ban: egy második világháború! Szemben Hitlerrel Lenin már ekkor megfogalmazta egy újabb világháború szükségességét, ami feltétele a viláforradalomnak. Amikor 1918 márciusában Oroszország és Németország megkötötte a breszt-litovszki békét, Németország nehéz helyzetben volt. Tudta ezt lenin? Igen! Neki nem a béke volt a fontos, hanem az, hogy folytatódjék a háború, és ezalatt ő megszállárdíthatta az otthoni hatalmát. A hazatérő több millió fegyveres katona volt Lenin faltörő kosa, és a polgárháború kulcsa. Az év májusában elismeri, hogy a viláforradalom ügyét minden nemzeti áldozatvállalás fölé-elé helyezte. Ugyanakkor, mikor Bresztben aláírják a békét, Pétervárott szorgosan kidolgozzák a német államrend, a leendő német kormányzat megdöntését, megalakítják a német kommunista pártot. A húszas években a kommunizmus gyökeret eresztett Németországban, azonban Tuhacsevszkij Lengyelországi veresége áthúzta a gondos számításokat, no és a honi helyzet volt sem rózsás. Számos helyen éppen a munkások léptek sztrájkba, és álltak ellen a bolsevikoknak. Szörnyű vérfürdő következett, aminek a végén lenin kénytelen bevezetni a NEP-et az új gazdaságpolitikát, ami engedményeket tesz.

A forradalom elmaradt. A szovjetunió alapító nyilatkozata

azonban tulajdonképpen egy hadüzenet a világ többi részének, egy fenyegetés, az összes államnak...

Most pedig vegyünk sorba néhány olyan nyári, nyár végi apokalipszist, ami fontos mérföldkő volt a múlt században.

Elő apokalipszis: a „Huszadik század őskatasztrófája” a kezdet: 1914. augusztus

Az ezerkilencszáz tizennégyes év nyara igazi mélypont, miután a Monarchia eltökélte az időt azzal, hogy Vilmos császártól biztosítékot próbált szerezni a közös háborúhoz. Ezzel elszállt a remény, hogy ez a konfliktus egy balkáni büntető expedíció lesz, egy jogos ellenintézkedés. Röpké egy hónap alatt világháborúvá nőtte ki magát az ügy. A felvonult főerők első ütközéseire csak hetekkel a mozgósítás bejelentése után került sor. A Schlieffen tervnek megfelelően a német 1. és 2. hadsereg átkaroló műveletbe kezdett, a Maas folyó belga szakaszán, Lüttichnél. Ez a Belga erőrendszer akkori európa legnagyobb kiépített védelmi öve volt, géppuskafészekkel, és 400 löveggel. Augusztus 7-én a megérkezett német nehézlövegek tüzelni kezdtek a védelmi rendszerre. 16.-ig mind elesett, közben a franciák átlépték a határt, és rohammal bevették Altkirch határvárost, másnap pedig bevonultak Mülthausenbe. A németek augusztus 9-én támadtak, és visszadobták a franciákat a határ mögé. A Monarchia megtámadta Szerbiát, átkelt a Száván, és súlyos veszteségek közepette kierőszakolta ezt a Drinán is, egészen a Jadar folyóig. Az Orosz támadás először késett. A szerbek nem maradtak adósok, és Potiorek parancsnok kénytelen volt segítséget kérni, miközben az orosz támadás is megindult. Augusztus 16-án a Prágai hadtestet az elhanyagolt felderítés okán álmukban lepték meg a szerbek, totális volt a zűrzavar. A bekerítést elkerülendő a nehéz helyzetbe került 5., és 6. hadsereg a készletei hátra hagyásával a Drináig visszavonult. 22-én Szabács átkarolásába kezdtek a szerbek, amit ugyan megállított egy ellentámadás, de olyan súlyos áron, hogy fel kellett adni a várost. 29-ére minden támadóerő elhagyta Szerbiát. A tengeren a hadiállapot beállása után 4-ről 5-re virradó éjjel őfelsége TELCONIA nevű hadihajója elvágta a Németországot Amerikával összekötő transzatlanti kábelt. A németek akadályozni próbálták a francia gyarmati hadsereg áthajózását az anyaországba. Az angolok rövid tűzpárbaj után nem követték az égei

tengerre a német hajókat, nem akarva provokálni az akkor még semleges törököket. Megkezdték az aknazárak telepítését is, egyébként siralmas eredménnyel. A Földközi-tengeren az angolok és franciák elzárták az otrandói szorost, ezzel egyfajta „távoli blokádnál” alá kerültek a Monarchia kikötői...

Második apokalipszis: 1939. augusztus 23., egyezmény és következmény

1939 augusztusáról már írtam a Lidércfényben, többször is. Ezért most nem bonyolodnék bele annyira, azt ajánlom a kedves olvasónak, hogy olvasson, tallózzon a bőséges háttérodalomból. A dolog úgy festett, hogy Sztálin meg akarta támadni Németországot, és ezt a támadást, már az előtt eltervezte, hogy Hitler egyáltalán hatalomra jutott volna. Ugyanis Németország, Európa kulcsa, Berlinen át elérhető Párizs-London, és végeredményben az egész világ, ez volt a cél: a világforradalom. De nem volt közös határ. Akkoriban ez megnehezítette a dolgot. Amikor megszületett az egyezmény a világ komcsijait – a „hasznos idiotákat” ahogy a Kreml ura nevezte a nyugati kávéházi bolsevikokat – sokkolta a hír, nem is értették, de a „szovjet emberek” se igazán. A paktum egy nagy lehetőség volt Sztálinnak, Németország megtámadta Lengyelországot, ezért azonnali hadüzenet volt a válasz nyugatról.

Paktum 1: Barátsági, kölcsönös segélynyújtási és megnehtámadási szerződés.

Paktum 2: 1939. átverőshow.

A szovjetuniót azonban hiába sürgették Berlinből szerződés értelmében, az késlekedett. Amikor végül mégis támadott, a Szovjetunió nem kapott hadüzenetet. Létrejött egy 560 km széles rés, a civilizált Európa, és a vörös szörny között. Hitler '39 szeptemberében rájött, hogy egyedül maradt, a világ most már Németországot tartotta a háború kirobbantójának. Sztálin úgy kapta meg az áhított háborút, hogy abban „semleges” maradt, miközben a gyűlölt, és lenézett nyugatiak lerombolták egymás városait, és halomra ölték egymást. Ez tetszett a generalisszimuszoknak! A világforradalom nyitánya! A Komintern Végrehajtó Bizottságának ülésén, 1926. január 22-én erről a következőket mondta: „A harc kérdését... nem szabad az igazságosság szemszögéből vizsgálni, hanem a politikai pillanat által követelt szemszögből, a párt politikai követelményeinek a szemszögéből, a mindenkor adott pillanatban” Íme egy másik, rövidebb idézet több mint egy évvel később, 1927. szeptember 15-én, a Pravdában megjelent Sztálin cikkéből: „A háború mindent, és bármilyen megkötött egyezséget fejtetőre állíthat.” Ugyanazon év december 3-án: „Lépéseink nagymértékben attól függenek, hogy sikerül-e nekünk a kapitalista világ elleni háborút, amely elkerülhetetlen... egészen addig az időpontig halogatni, amíg a kapitalisták egymás között hajba nem kapnak.” Azt a kérdést, hogy a szovjetek hittek-e a megnevezett támadási szerződésben, és szándékukban állt-e a betartása, maga Leonid Breznyev válaszolta meg a tanácstalan párttagítatórok egyik Dnyepropetrovszkban, 1940-ben tartott ülésén. Íme ahogy az emlékirataiban elmeséli:

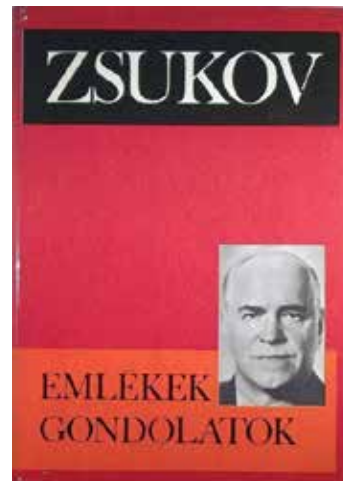
„– Breznyev elvtárs, az embereknek felvilágosítást kell adnunk a megnevezett támadási szerződéssel kapcsolatban, azaz arról, hogy ezt komolyan kell-e venni, és aki hisz benne, az provokáló beszédet tart-e? A nép azonban alig hisz benne. Hogyan viselkedjünk? Világossá tegyük számukra, vagy nem? Ez nagyon nehéz időszak volt, a teremben 400-an ültek, és mindenki a válaszmra várt, nem volt idő hosszan mérlegelni.

- Feltétlenül tisztázandó-mondtam.
- Egészen addig tisztázzuk, amíg a fasiszta Németországban kő kövön nem marad.” (Breznyev: Kis föld)

Harmadik apokalipszis: a Rzszev-Szicsevka kiszögellés 1942. január-augusztus, a mészárlás

Georgij Konsztantyinovics Zsukov-ot szokás egekig magasztatni, mint a második világháború lángész győztes hadvezérét, a „XX század napóleont”. A „hőn szeretett” katonái azonban csak úgy hívták: „Mjasznik”, a mészáros. Nem véletlenül. Jeremenko vezér ezredes 1943 januárjában így ír róla: „Zsukov ez a törpe zsarnok, gorombán viselkedett velem, egyszerűen embertelenül. Mindenkit eltipor, aki útjába kerül. Én szolgáltam már Zsukov elvtárral együtt úgy ismerem, mint a mellényzsebemet, egy félelmetes és korlátolt ember, egy karrierista, a legfelsőbb fokon.” Már 1931-ben ezt írta róla a parancsnoka, Bunogyij marsall:

„Zsukov ugyan rendíthetetlen tagja a pártnak, de mégis hajlamos a mértékellen brutalitásra.” Rokosszovszkij 1930: „Mérhetetlen macacssággal rendelkezik, és betegesen nagyra vágyó. Mértékellen öntömjézését súlyos alkoholizmussal köti össze, szexuális kicsapongásai napirenden vannak, beosztottaival a kegyetlenségig menően durva...” Zsukov emlékiratai a több, szövegeileg jelentősen különböző „Emlékek, gondolatok” nem tér részletesen ki a címben megadott hadműveletre. A hadműveletet egy elterelő akciónak próbálja beállítani, mellyel úgymond a németek figyelmét kötötték le a nagy sztálingrádi offenzíva előtt. Ha ez valóban egy elterelő hadművelet lett volna, miért vonta össze a következő erőket a hadvezér a Rzszev-Szicsevka kiszögellésbe? A 20. a 30. hadsereget, a légierőtől az 1. hadsereget, a 6. és 8. harckocsi hadtesteket, valamint a 2. gárda lovashadtestet. Hogy ez mennyi ember, és haditechnika? Sajna nem lehet kideríteni, mert a források szemérmesen hallgatnak róla. De nem lehetett piskótatekercs, az a hadrendi elemek pusztas felsorolásából is kiderül. De ez sem volt elég, a szomszédos, alárendelt Kalinyi fronttól átirányította még a 29. és 30. hadseregeket, valamint a front 3. repülő hadseregét is. Ezeket a nagy Zsukov mind bevetette a németek ellen ebben a csatában. Most a német erők következzenek: Model altábornagy fáradt, és

Speculative-fiction

Ez ma már hanyadik roham?

leharcolt 9. hadserege! Vajon a túlerőben lévő vörös hadsereg, a rengeteg emberrel, és hadianyaggal elfoglalta a Rzsev-Szicsevka kiszögellést? Nem! Zsukov arról ír, hogy az erők nem voltak elegendők. Tehát egyetlen megtépzott német hadsereg ellen 10 szovjet sem volt elég! A derék visszaemlékező ezzel akaratlanul is demonstrálja a német katona harcértékét! Az arány 1:10! Rzsev és Szicsevka között a támadások orosz halottai geológiai rétegekben feküdtek egymáson, a kiégett harckocsik tömegei komplett ócskavastelepet képeztek. Egyetlen túlélő orosz katona sem felejtette el soha a Rzsev-Szicsevka kiszögellés borzalmas rohamait, ahol százezzrel haltak meg a bajtársaik, mindezt értelmetlenül. A „nagy” Zsukovtól ennyi tellett: rohamra hajszolta az embereit, a visszavonulókat meg várták a kommiszárok géppuskái, ez az ő találmánya egyébként! Alekszandr Tvardovszkij költő így látta ezt, az „Elestem Rzsevnél” című versében:

Rzsev alatt öltek meg engem
egy névtelen mocsárban,
az ötödik században
a balszárnyon
egy kegyetlen légitámadásban.

...

Úgy ég a front szakadatlanul,
mint villog a kés.
Halott vagyok, és nem tudom,
hogy valaha miénk lesz Rzsev.
Egyik roham a másik után, frontálisan,
naponta három roham, hét, tíz.
Hónapról, hónapra, januártól, augusztusig.
Előre! Zsukov velünk van!

S ennek a kerek világnak
utolsó napjág már
se folt, se jelvény nem marad
katonai zubbonyomból.

Ott vagyok, ahol a vak gyökér
a sötétben étel után kutat;
ott vagyok, ahol a rozs
hullámszik a domboldal porában.

Ott vagyok, ahol a kakas kiált
a hajnali szürkületben
ott vagyok, ahol autóitok
gázt könnyeznek az úton.

Ahol a kanyargó folyócska
szövi egybe a gyepeket
ahová anyám se jön el
hogy emlékezzen reám.

...

Negyvenkettő nyarán
temettek jel nélkül el,
s mindentől, ami ezután jött
megfosztott a halál.

Végezetül Douglas Orgill brit hadtörténész véleménye Zsukovról: „...bajtársai, beosztottjai számára inkább démon volt, mintsem élő ember. Könyörtelen volt, egészen az embertelenségig. Megérkezte

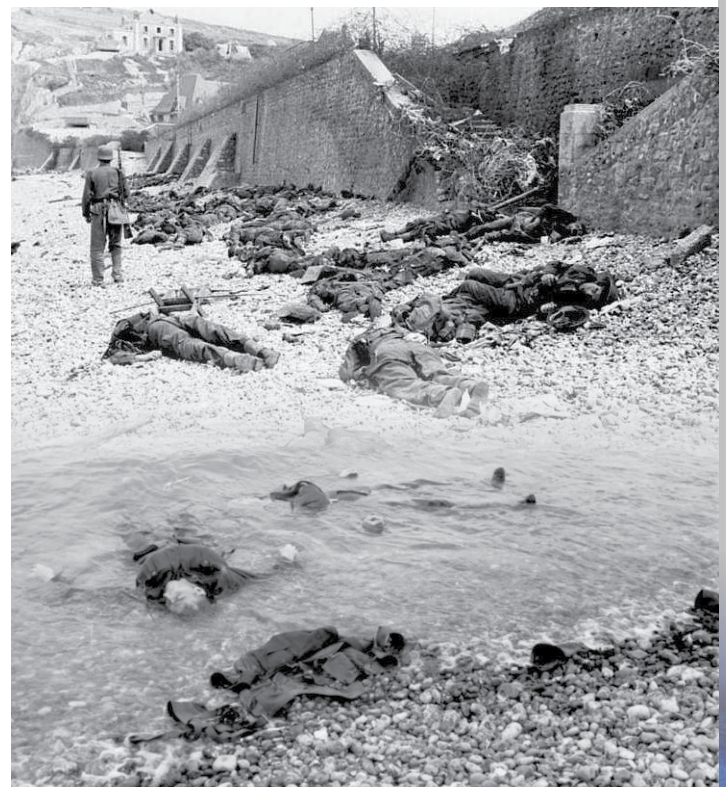
a veszélyeztetett frontra azt jelentette, hogy nyomában ott lihegtek a GPU kivégzőosztagai, akik ezrelék lőtték halálba az engedetleneket, kishitűeket, az életüket féltőket. Tábornokokat, akik nem értettek vele egyet valamiben azonnal leváltotta, és elzavarta. Zsukov nem spórolt katonái életével, mint ez a nyugati hadseregek parancsnokait jellemezte. Tudta, hogy az ellensúly a Whermachtal szemben a vér, és addig öntötte a vért a mérleg serpenyőjébe, amíg az ő oldalára nem billent.”

Negyedik apokalipszis: Dieppe 1942. augusztus 19.

A kamu partraszállás

Ezen a gyalázatos napon néhány angol háborús bűnös a halálba küldött 6000 angol-kanadai katonát, mégpedig szándékosan. Ez tény. Lord Mountbatten, Churchill kegyence volt a főkolomposa ennek az akciónak, melynek nem az volt a célkitűzése, hogy megnyissa az európai második frontot, amit Sztálin régóta sürgetett. Nem, inkább az hogy demonstrálják Rooseweltnek, és a vörös cárnak, hogy ez lehetetlen! Ennek okán még egy puskalövés sem dördült el, de a két „nagy ember” már leírta veszteségként a haditechnikát, és emberanyagot. Azt kell demonstrálnia ennek a kísérletnek, hogy szó szerint: „...mi betartjuk ígéretünket, a második front megnyitására, de arról már nem tehetünk, hogy a német védelem erőssége miatt ez nem jár majd sikerrel. Ezzel időt nyerünk.”

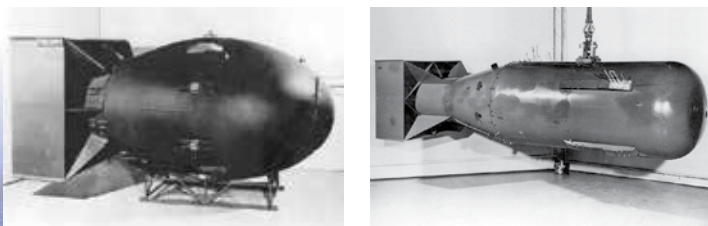

Amellett, hogy ez egyszerűen előre megfontolt gyilkosság, hiszen készakarva odadobták az embereket a felkészült németeknek, ez bizony árulás is! Sztálint, akit néhány ezer ember élete tökéletesen hidegen hagyott, nem hatotta meg az akció. Azonnal látta, hogy kamu az egész! Így még a fedőcélt sem érte el ez az értelmetlen áldozat! A régóta várakozó kanadaiakat feltűztették, hogy most tehetnek valamit, csakhogy erről a kocsmákban részegen kilocsogott információk alapján a németek is tudtak. Nem kizárt, hogy ez is szándékos volt! Felkészülten várták a partraszállókat. A szörnyű, véres nap mérlege: 3367 halott, egy romboló, 33 partra szállító hajó, a Raf, a Royal Air Force, pedig történetének legsúlyosabb vereségét szenvedve 106 repülőt veszített ezen a napon! 1973-ban mert csak elmenni a vén bűnös Mountbatten Kanadába. Beszédét a veteránok, és özvegyek fagyos csendben hallgatták, az utcákon pedig százezres ellentüntetések voltak. Csak amikor 1979. augusztus 19-én, a tragédia évfordulóján az IRA más okból meggyilkolta a vén háborús bűnöst, tették le a gyász jelét! Úgy gondolták a soros igazságot tett...

Ötödik apokalipszis: Hirosima-Nagaszaki 1945. augusztus open-atomage

Erről is írtam már, az emberi civilizáció újabb mélypontjáról, egy cinikus tetről, ami elhozta a földre a nukleáris rettenést... valamint a Godzilla és a terminátor filmeket. Az atomkor hajnala egy olyan esemény volt, ami az emberiség történeti korának legsötétebb fejezetei közé tartozik. Az amerikai magyarázat erre a szörnyetgre igencsak erőltetett, ha gondolkodunk egy kicsit. Azt mondták, hogy a két atombomba lerövidítette a háborút, és megkímélte sok-sok katona életét... Ja! Csak a nőket, és gyerekeket nem! Vajon milyen erkölcsi megfontolásból hamvasztottak el elevenen nyomorított meg örökre, ítétek lassú kínhalálra civileket a katonák védelmében? Sokan vannak, akik szerint ez egy

A Fatman és a Little Boy

Hirosima 1945. augusztus.

szükségtelen akció volt, nem hogy a Hirosimai, de a Nagaszaki még inkább. Tegyük fel, hogy vagyunk olyan megáltkodottak, és elfogadjuk a Hirosimai akciót... a demonstráció megtörtént! Tehát a második bevetésre semmi szükség nincs! Később a hidegháborúban pontosan ezt a logikát követték a felek: robbantottak, bemutatták, sikeres tesztet hajtottak végre, nagy dombra verték! De nem igazi embereken és városokon próbálták ki, hanem maketteken, sőt a föld alatt, vagy a sztratoszférában! A háború szinte véget ért már, csak egy picit várni kellett volna míg a hezitáló Japán felfogja, hogy rövidesen két fronton kell harcolnia, mivel hadat üzent neki a szovjetunió is. Abban a pillanatban már el is dőlt a háború, sőt véget ért, hiszen Japán padlón volt. A bombákra nem is volt igazán szükség. Persze a bombák hatását az akkori szövetségesnek Sztálinnak is demonstrálták. Kemény üzenet volt ez: nekünk ilyenünk is van, vigyázz! Persze a „Gazda” értette az üzenetet, a háború után azonnal elkezdtek az addig elhanyagolt atom program erőltetését. A „szovjet atomtudomány” azonban kevés volt ehhez, nem csak korlátozott nézetek miatt. De persze lett azért szovjet atomfegyver, hála a kémeknek...

A Little boy paraméterei:

Súlya: 4400 kg

Hossza: 3.0 m

Magassága: 71 cm

Hasadóanyag: 64 kg

Az atombomba akkor a legpusztítóbb, ha nem a föld felszínén, hanem még jóval fölötte, a levegőben robban. A Little boy-ba beépítettek egy elsütőszerkezetet, amit úgy állítottak be, hogy

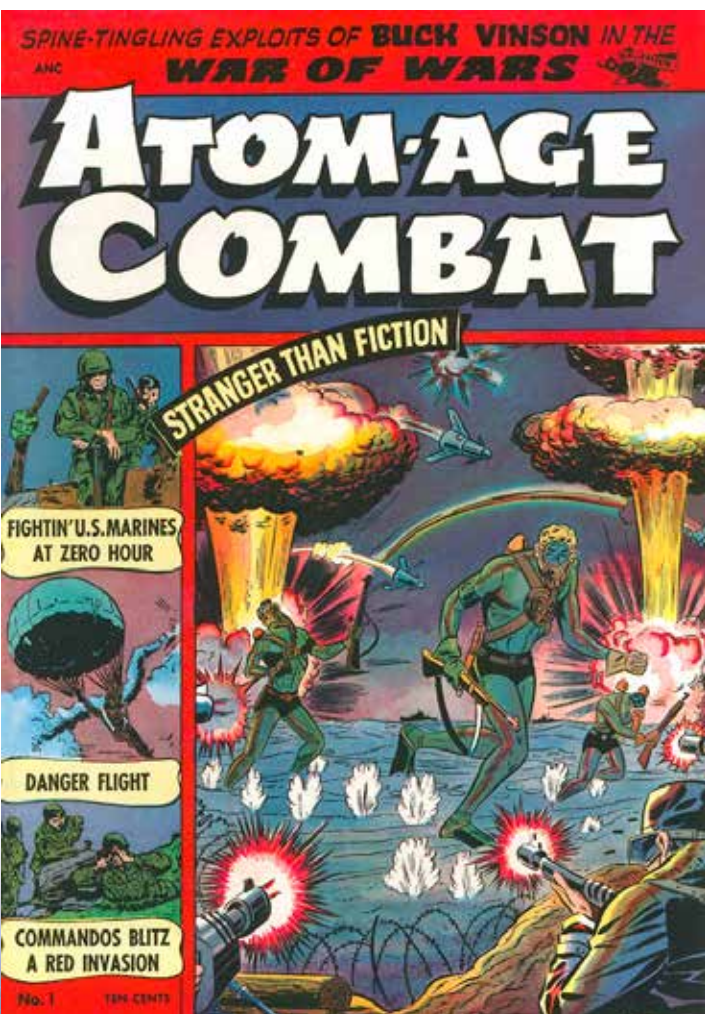
580 méteres magasságban működésbe hozza. A Little boy robbanásakor keletkező energia kb. 20,000 tonna TNT felrobbanásának energiájának felelt meg.

Némi időbe telt, mire az amerikaiak megszervezték az „ünnepélyes kapitulációt”. MacArthur tábornok, Japán „helytartója” messzire járt ekkor még onnan. A Fülöp-szigeteken, és két hét kellett neki, hogy Japánba érjen. Megvárták.

A kapitulációt a Tokiói-öbölben, írták alá 1945. szeptember 2-án, reggel 9.04-kor.

Pótatomapokalipszis: 1957. szeptember 14.
Topszkoje, 5000 német hadifogoly radioaktív hamvai...

Szoktak arról írni, beszélni, hogy a hidegháború során többször volt a világ végveszélyben. Az 1945-ös kezdet után 13 évvel a Szu-ban modellezték a jövőendő atomháborút, egy gyakorlat keretében. Az elvtársak természetesen nem azt próbálták ki, hogy hogyan lehet elhárítani egy lehetséges „imperialista” atomtámadást... no nem! Akkor csak annyit kellett volna tenniük, hogy egy néptelen helyen felrobbantanak egy bombát, filmre veszik, aztán bemutatják a világnak, a nyugatnak: erre számítsatok! A gyakorlat célja az volt, hogy megnézzék egy atomcsapás után milyen támadó hadmozdulatokat lehet végrehajtani, a szétzúzott ellenséges vonalakon át! Ezt Georgij Konsztantyinovics Zsukov – a „NAGY” hadvezír – és a többi elvtárs úgy valósította meg a gyakorlatban, hogy Topszkoje-nél kiépített egy komplett védelmi erőrendszert, majd telerakta azt felszereléssel, járművekkel...

Antikommunista képregény.

„Bradbury:

Fiúk! Termeszettek óriásgombát a saját pincétekben!”

és emberekkel. A „nagy honvédő háborúban” foglyul ejtett német katonák közül 5000-et betuszkoltak ebbe a védelmi rendszerbe, aztán egy Hiroshima erejű bombát dobtak le rájuk! Miután elhamvadt az erőrendszer, benne a németekkel, valamint egy 300 éves tölgyerdő, a vörös hadsereg 45 ezer (!) katonája hajtott végre arc-támadást, vagyis rohamot, az epicentrumon át! Igazi apokalipszis volt ez, a támadók közül se sok élte túl. Vannak filmfelvételek az amerikai kísérletekről, ott is szaladgálnak katonák az atomfelhő alatt, és vannak beszámolók arról, milyen károsodás érte őket ekkor. De nem rohannak bele! A gaz amerikaiaknak teljesen jogsosan hánytorgatják fel, amit Hirosimában, és Nagaszakiban műveltek a túlélőkkel. Gyalázat volt, embertelenség. Ám azok is kaptak valamilyen orvosi ellátást, és szenvedéseikből mindenféle tudományos-orvosi következtetéseket vontak le. Topszkoje sok ezer szenvedő alanyának nem jutott ilyesmi. Titoktartást írtattak alá velük évtizedekre, de nagy többségük ennél jóval hamarabb meghalt. Csak néhány túlélő, és a '991 után nyilvánosságra került dokumentumok alapján tudjuk mi történt. Egy rövid idézet következik az egyiküktől: „...Ahogy előrehaladtunk a robbanás epicentruma felé, a földön ott voltak vad összevisszaságban a harckocsik letépett páncéltornyai, az ágyúk csövei csodálatos csomókká összezsavarodva, gépkocsik összézúzva, mint ócska rongyok. Elértük az első vonalat, ahol emberi maradványokra emlékeztető hamuhalmokat találtunk. Életem végéig nem tudok ettől a látóánytól megszabadulni...”

A szerző köszönettel tartozik:

az Internetnek, John Keegannak, Földi Pálnak, Viktor Suvorovnak, és Hamvas Bélának az infókért, és hatásokért. Köszönöm!

Maggoth

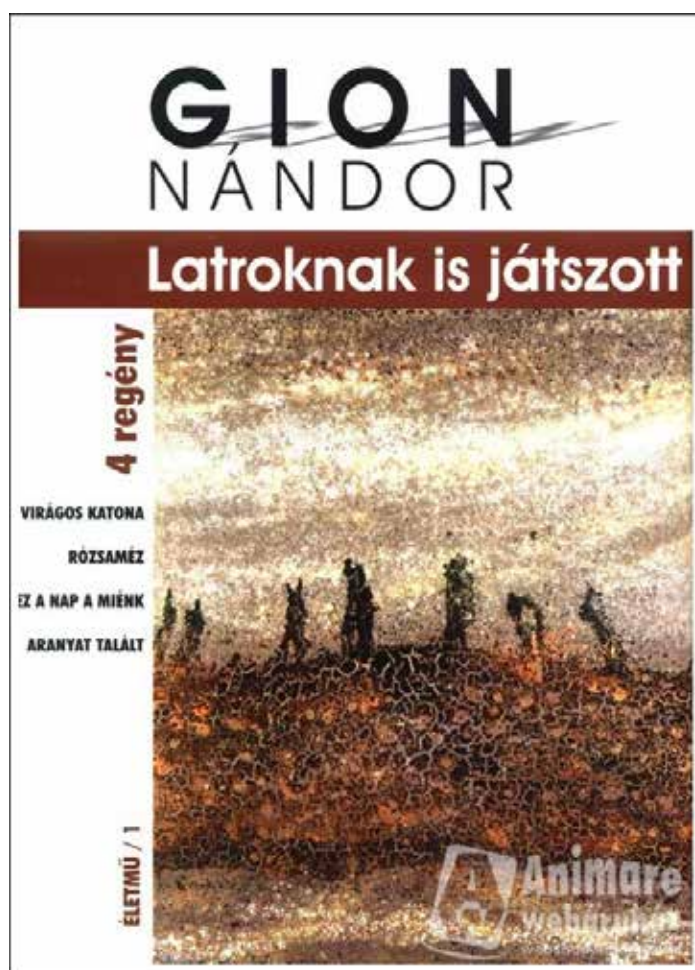
Gion Nándor: Latroknak is játszott

Ez a lenyűgözően epikus, nagyívű mű egy négy regényből álló tetralógia tulajdonképpen, amelyek bár szorosan összefüggenek, külön-külön is megállják a helyüket. Ettől függetlenül érdemes egyben elolvasni őket, mert egy rendkívül érdekes történelmi tablót kapunk kézhez izgalmas karakterekkel és szárnyaló meseszövevél. A négy regény: A virágos katona, Virágméz, Ez a nap a miénk, Aranyat talált legfontosabb visszatérő hősei a misztikus lelkületű, varázslatos személyiségű citerás, Rojtos Gallai István és jó barátja, a mindig tette kész, minden törvényt semmibe vevő, elvetemült gazember, Török Ádám.

A helyszín egy bácskai soknemzetiségű falucska, Szenttamás, amelynek lakói a történelem sodrában legalább öt hatalomváltást élnek meg. A település története az Osztrák-Magyar Monarchia fennhatóságának idején kezdődik, és valamikor a II. világháborút követő szocializmusban ér véget. Ez idő alatt a helyiség visszakérül a Jugoszláv királyság birtokába, majd bevonul a magyar hadsereg, melyet később a könyörtelen szerb partizánok váltanak le. Folyamatosan növekedik a feszültség, ahogy ez a szegény sorsú vidék egyre újabb gazdák kezére jut, és bizony a főszereplőknek igen sok kitartásra és szerencsére van szükségük, hogy átvészeljék a nyakukba zúduló nehézségeket.

A Latroknak is játszott persze nem csupán egy hétköznapi történelmi mű, hanem családregény is, ami mindamelllett, hogy végtelenül valóságos egyben anekdotaszerű és mélyen varázslatos is. Úgy romantikus, hogy mellőzi a negédes sablonokat, és úgy mágikus, hogy még a legszürreálisabb pillanatokban is hihetőnek tartjuk, hogy amit az író elénk tár, megtörtént, mert ilyen abszurd dolgokat csakis az élet produkálhat. A regények a mágikus realizmus határvidékét súrolják átítatva miszticizmussal és keresztény szimbolikával, bár maga Gion inkább dúsított realizmusként definiálta sajátos stílusát. Vagyis az igazságot láthatjuk, csak némileg kiszínezve, enyhe túlzásokkal körítve úgy, mintha egy történetet kicsit feljavítva, megfűszerezve adnánk tovább.

Különösen tetszett a műben, hogy némelyik főhős a pozitív életfelfogásnak köszönhetően vészelt át egészen reményteleneknek tűnő helyzeteket, sőt Rojtos Gallai a Kálvária-hegyen megfejté a Virágos Katona titkát egy kőoszlopba zárt képen, aki bár Krisztust korbácsolja éppen, mégis megmagyarázhatatlanul boldognak tűnik. Rojtos Gallai István furcsa belső megvilágosodásának köszönhetően megtanul vizualizálni, és olyan távoli, csodás helyekre jut el teremtő fantáziája révén, amelyekre különben sem módja, sem reménye nem lenne sohasem.

Különös jó barátja, Török Ádám egy igazi kőszívű gazember, aki ha kell, a legnagyobb becstelenségekre is képes, és lelkiismeret-furdalás nélkül ember öl, ám mégsem teljesen sötét figura, mert a legváratlanabb pillanatokban jó cselekedetekre is képes, és rendelkezik egyfajta sziklaszilárd betyárbecsülettel is. Külön tetszett a könyvben, hogy a felvonultatott jellemek nagyon árnyaltak és érdekesek, emellett olykor elképesztően férfiasak és kemények. A legkarakteresebb női főszereplő, Rézi hirtelen felindulásból leüt egy férjét pocskondiázó férfit, mert az urát csak ő szidalmazhatja, azt is csak akkor, ha más nem hallhatja meg, legyen bármekkora szoknyapecér is.

Erős és bátor karakterek, lenyűgöző meseszövevél, csodálatos fordulatok jellemzik a könyvet, amelyben gömbvillám felbukkanásától kezdve a véres megtorlásokig minden lehetséges, és ahol népmesei módon a jó végül elnyeri jó tetteiért a jutalmát, sőt olykor még a rossz is. Gion hatalmas családregényét talán James Clavell műveihez tudnám hasonlítani. Akárhogy is nézem, az ő örökérvényű kötetei mellett Gion remekműve is biztosan ott lenne azon a bizonyos lakatlan szigeten, ha előre kiválaszthatnám, hogy egy hajótörést követően mit vihetek partra magammal.

